

Grey Scale #13

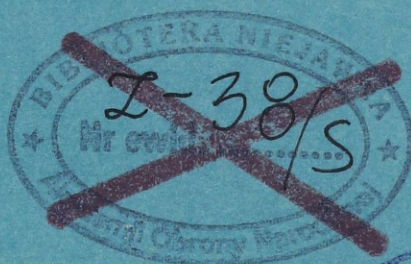

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OP
KATEDRA LOGISTYKI WLOP

AON wewn. 4617/94

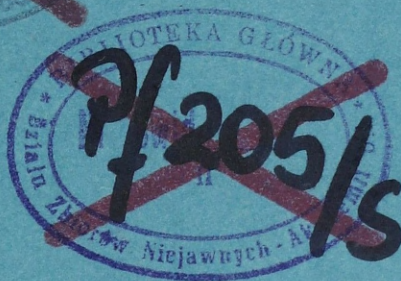

JAWNE

ZABEZPIECZENIE

POUFNE

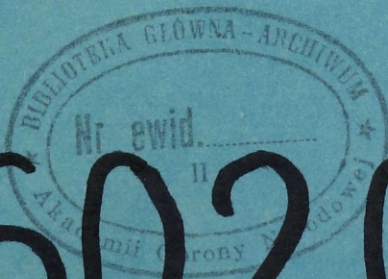
Egz. Nr 5

Ppłk dr inż. Marek MASTALERZ

ZABEZPIECZENIE LOGISTYCZNE WOJSK KORPUSU OBRONY POWIETRZNEJ

SKRYPT

60201

WARSZAWA

1994

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OBRONY POWIETRZNEJ KATEDRA LOGISTYKI WOJSK LOTNICZYCH I OBRONY POWIETRZNEJ

Przeklasyfikowana z ~~zastrzeżona~~ *na jawne*

podstawa przekl. Wykaz Aktualnych Wojskowych

Wydawnictw Wewnętrznych szt. gen. *1527/2001*

data i podpis *13.12.2005 Kolać Anna*

AON wewn. 4617/94

Przeklasyfikowana z ~~na jawne~~ *na jawne*

podstawa przekl. Wykaz Aktualnych Wojskowych

Wydawnictw Wewnętrznych szt. gen. *1527/2001*

data i podpis *13.12.2005 Kolać Anna*

JAWNE
ZASTRZEŻONE

POUFNE
Egz. nr

5

Ppłk dr inż. Marek MASTALERZ

ZABEZPIECZENIE LOGISTYCZNE WOJSK KORPUSU OBRONY POWIETRZNEJ

Skrypt

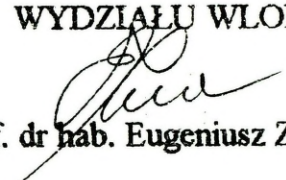

2/85-12

Niniejszy skrypt zalecam do wykorzystania w procesie dydaktycznym w AON przez
nauczycieli akademickich i studentów.

2/2005/12

KOMENDANT
WYDZIAŁU WŁOP

płk pil. prof. dr hab. Eugeniusz ZABŁOCKI

SPIS TREŚCI

	Strona
WSTĘP	5
1. ISTOTA I TREŚĆ ZABEZPIECZENIA LOGISTYCZNEGO WOJSK KORPUSU OBRONY POWIETRZNEJ.....	7
2. WŁAŚCIWOŚCI ZABEZPIECZENIA LOGISTYCZNEGO WOJSK KORPUSU OBRONY POWIETRZNEJ.....	9
2.1. Organizowanie zabezpieczenia logistycznego.....	9
2.1.1. Przygotowanie organów, oddziałów i urządzeń logistycznych	10
2.1.2. Ugrupowanie i organizacja oddziałów i urządzeń logistycznych	11
2.1.3. Rozmieszczenie oddziałów i urządzeń logistycznych	12
2.1.4. Przemieszczenie oddziałów i urządzeń logistycznych	13
2.1.5. Drogi dowozu i ewakuacji.....	14
2.1.6. Obrona i ochrona oddziałów i urządzeń logistycznych	14
2.2. Zaopatrywanie.....	16
2.2.1. Właściwości ogólne.....	16
2.2.2. Potrzeby zaopatrzenia.....	19
2.2.3. Gromadzenie i przechowywanie zaopatrzenia	22
2.2.4. Organizacja dowozu zaopatrzenia	23
2.2.5. Eksploatacja zasobów miejscowych i zdobyczy wojennej	27
2.3. Serwis techniczny	27
2.3.1. Właściwości ogólne	27
2.3.2. Rozpoznanie techniczne	28
2.3.3. Ewakuacja techniczna	28
2.3.4. Remont sprzętu wojskowego	29
2.4. Wsparcie lotniskowe	32
2.4.1. Właściwości ogólne.....	32
2.4.2. Siły i środki do utrzymania stałej gotowości eksploatacyjnej lotnisk	33
2.4.3. Remont uszkodzonych nawierzchni lotniskowych	36
2.5. Pomoc medyczna	40
2.5.1. Właściwości ogólne	40
2.5.2. Prognozowanie strat sanitarnych	41
2.5.3. Przedsięwzięcia leczniczo-ewakuacyjne	44

5.4. Działalność sanitarnohigieniczna i przeciwepidemiczna	46
2.5.5. Sanitarna ochrona wojsk przed bronią masowego rażenia	47
2.5.6. Zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne	48
2.6. Zabezpieczenie komunikacyjne	48
2.6.1. Właściwości ogólne	49
2.6.2. Przewozy wojskowe	50
2.6.3. System kierowania i kontroli ruchu wojsk	51
3. KIEROWANIE ZABEZPIECZENIEM LOGISTYCZNYM WOJSK KORPUSU OP	52
3.1. Istota i treść kierowania zabezpieczeniem logistycznym	52
3.2. Przeznaczenie i zadania organów logistycznych KOP	53
3.2.1. Organa kierowania	53
3.2.2. Organa wykonawcze	56
3.3. Praca logistycznych organów kierowania na stanowiskach dowodzenia	58
3.4. Udział szefa logistyki korpusu OP w wypracowaniu decyzji dowódcy.....	60
3.5. Dokumenty kierowania zabezpieczeniem logistycznym	64
3.5.1. Układ i treść planu zabezpieczenia logistycznego	65
3.5.2. Układ i treść rozkazu (zarządzenia) logistycznego	66
3.5.3. Meldunek o sytuacji logistycznej	68

WSTĘP

Zakres oraz sposób realizacji *zabezpieczenia logistycznego* wojsk korpusu obrony powietrznej (KOP) zależy przede wszystkim od sytuacji operacyjnej i logistycznej, decyzji dowódcy korpusu, warunków terenowych i atmosferycznych, możliwości wykonawczych oddziałów i urządzeń logistycznych, a także w dużej mierze od czasu jakim będą one dysponowały w procesie organizacji tego zabezpieczenia.

Wojska KOP ze względu na przeznaczenie i zadania odznaczają się specyfiką, różniącą je od innych rodzajów wojsk. To one już w czasie pokoju posiadają cechy działalności wojennej. Taka sytuacja stwarza konieczność posiadania już w czasie pokoju dobrze zorganizowanej logistyki ze wszystkimi jej funkcjami stwarzającymi warunki do terminowego i wszechstronnego zabezpieczenia działań bojowych wojsk KOP.

Duże natężenie działań bojowych KOP, nasycenie wojsk różnorodną techniką bojową i niszczące skutki uderzeń przeciwnika stwarzają olbrzymie wymagania związane z tymi warunkami.

Sytuacja operacyjna i logistyczna, jeden z ważnych elementów decyzji dowódcy korpusu, będą zależały między innymi od takich czynników jak: termin rozpoczęcia operacji, który powoduje, że może ona być organizowana w okresie zagrożenia wojennego, w początkowym okresie wojny lub w jej toku; ważność (użycia) korpusu w konkretnej sytuacji (kierunek zagrożenia) w związku, z którą korpus może być użyty do odparcia pierwszego i kolejnych nalotów środków napadu powietrznego (śnp) nieprzyjaciela; rozmachu operacji; stosowane środki rażenia itp.

Jeżeli chodzi o czas jakim oddziały i organa logistyczne korpusu będą dysponowały na organizowanie zabezpieczenia logistycznego, to ocenia się, że najkorzystniejsze warunki wystąpią w przypadku przygotowywania operacji w okresie zagrożenia wojennego. Ten wariant stwarza najkorzystniejsze warunki do osiągnięcia wysokiego stopnia ukończenia sił i środków, w tym szczególnie wysoki poziom zapasów niektórych środków materiałowych i technicznych środków bojowych. Mogą również wystąpić sprzyjające warunki do przyjęcia odpowiedniego ugrupowania oraz rozmieszczenia w rejonie obrony korpusu (rejonie logistycznym - RL).

Mniej korzystne warunki organizowania zabezpieczenia logistycznego, w stosunku do powyższych, mogą zaistnieć w przypadku rozpoczęcia działań ze stanu stałej gotowości bojowej. W tej sytuacji zajdzie konieczność planowania i organizowania zabezpieczenia

logistycznego w warunkach bardzo ograniczonego czasu, przy oddziaływaniu nieprzyjaciela powodującego straty w ludziach, sprzęcie wojskowym i środkach zaopatrzenia. Wiąże się to ze znacznym obciążeniem punktów medycznych rannymi i chorymi, obniżeniem stanu zapasów środków materiałowych i technicznych środków bojowych, a także obniżeniem możliwości wykonawczych oddziałów i urządzeń logistycznych na skutek ponoszonych strat i przemęczenia żołnierzy.

1. ISTOTA I TREŚĆ ZABEZPIECZENIA LOGISTYCZNEGO WOJSK KORPUSU OBRONY POWIETRZNEJ

Zabezpieczenie logistyczne będąc integralną częścią wszechstronnego zabezpieczenia wojsk jest bardzo ważnym czynnikiem warunkującym zarówno możliwość jak i prowadzenie działań bojowych przez wojska KOP.

Istota zabezpieczenia logistycznego wojsk korpusu OP wyraża się w przygotowaniu odpowiednio urządzonego i rozmieszczonego potencjału materiałowego i technicznego, remontowego, medycznego, lotniskowego i komunikacyjnego oraz zapewnienia ich operatywnego wykorzystania w toku operacji na rzecz walczących wojsk, przy jednoczesnym wykorzystaniu zdobyczy wojennej oraz w miarę możliwości zasobów miejscowych, stwarzając tym samym warunki do skutecznego prowadzenia działań.

Treścią zabezpieczenia logistycznego wojsk KOP są: zaopatrywanie, serwis techniczny, wsparcie lotniskowe, pomoc medyczna, wsparcie intendenckie i zabezpieczenie komunikacyjne.

Zaopatrywanie wojsk KOP organizuje się głównie w oparciu o system stacjonarny. Ma ono na celu pełne i terminowe zasilanie wojsk w uzbrojenie i sprzęt wojskowy oraz w środki materiałowe (techniczne i środki bojowe). Obejmuje: gromadzenie, przechowywanie oraz dowóz zaopatrzenia; wykorzystanie zdobyczy wojennej i zasobów miejscowych na potrzeby wojsk; ewakuację materiałową i działalność gospodarczo - bytową.

Serwis techniczny organizuje się głównie w oparciu o stacjonarną bazę remontową. Ma ono na celu utrzymanie w gotowości do użycia w walce uzbrojenia, sprzętu wojskowego oraz odtwarzanie ich stanu zdolności technicznej w razie uszkodzenia. Obejmuje rozpoznanie techniczne oraz ewakuację i remont uszkodzonego uzbrojenia i sprzętu wojskowego.

Wsparcie lotniskowe organizuje się siłami i środkami organicznymi pułków lotnictwa a także przydzielonymi (podporządkowanymi) organami szczebla operacyjnego OP. Ma ono na celu realizację przedsięwzięć związanych z przygotowaniem i utrzymaniem w sprawności eksploatacyjnej i technicznej lotnisk i lądowisk.

Obejmuje: rozpoznanie lotniskowe, odbudowę (remont) sztucznych (naturalnych) nawierzchni lotniskowych, utrzymanie ich w gotowości eksploatacyjnej w różnych warunkach atmosferycznych i porach roku.

Pomoc medyczną organizuje się podczas działań bojowych, głównie w oparciu o punkty medyczne i bazę szpitalną. Ma ona na celu zachowanie zdolności bojowej wojsk, utrzymanie odpowiedniego stanu zdrowotnego żołnierzy, objęcie we właściwym czasie opieką rannych i chorych, szybkie ich wyleczenie oraz umożliwienie im powrotu do wojsk. Obejmuje: przedsięwzięcia leczniczo-ewakuacyjne, sanitarno-higieniczne, przeciwepidemiczne oraz ochronę sanitarną żołnierzy przed skutkami użycia broni masowego rażenia (BMR), a także zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne.

Wsparcie intendenckie wojsk w działaniach bojowych organizuje się głównie w oparciu o stacjonarną bazę (infrastrukturę). Obejmuje: żywienie żołnierzy zgodnie z obowiązującymi normami, ich zakwaterowanie oraz zaopatrywanie w polowy sprzęt kwaterunkowy, zaopatrywanie w przedmioty mundurowe oraz wymianę i naprawę umundurowania, zapewnienie podstawowych warunków sanitarnohigienicznych (kąpiel, strzyżenie), a także organizację bufetów i kantyn.

Zabezpieczenie komunikacyjne działań bojowych wojsk KOP organizuje się głównie w oparciu o wojskowy potencjał transportowy oraz wykorzystywaną sieć komunikacyjną. Sieć ta zapewnia wojskom warunki do wykonania planowanych zadań przewozowych oraz swobodę ruchu i manewru na drogach samochodowych. Obejmuje: przewozy wojskowe oraz kierowanie ruchem na tych drogach.

W skład wszystkich powyższych głównych dziedzin działalności pododdziałów i służb logistycznych stanowiących treść zabezpieczenia logistycznego wojsk KOP oprócz wymienionych przedsięwzięć "specjalistycznych", wchodzi ponadto takie czynności jak: planowanie (w tym między innymi prognozowanie), zapotrzebowywanie, konserwacja, rozdział posiadanego potencjału i jego ewidencja, a także kontrola i sprawozdawczość.

2. WŁAŚCIWOŚCI ZABEZPIECZENIA LOGISTYCZNEGO WOJSK KORPUSU OBRONY POWIETRZNEJ

2.1. Organizowanie zabezpieczenia logistycznego

Sposób organizowania zabezpieczenia logistycznego wojsk KOP zależy przede wszystkim, od sytuacji operacyjnej i logistycznej, treści otrzymanego zadania i decyzji (zamiaru) dowódcy, zakresu zabezpieczenia logistycznego realizowanego przez szczebel nadrzędny na rzecz KOP, możliwości wykonawczych oddziałów i urządzeń logistycznych, rozwoju terenowej infrastruktury logistycznej, a także warunków terenowych i klimatycznych. Obejmuje ono kompleks wzajemnie powiązanych przedsięwzięć polegających na:

- przygotowaniu, ugrupowaniu, rozmieszczeniu i przemieszczaniu oddziałów i urządzeń logistycznych;
- uzgadnianiu z właściwymi organami kierowania ruchem wojsk okręgu wojskowego (OW) dróg dowozu i ewakuacji;
- obronie i ochronie oddziałów i urządzeń logistycznych.

Do podstawowych *zasad organizacji zabezpieczenia logistycznego* należy:

- skupienie głównego wysiłku na wsparciu związków taktycznych (ZT) i oddziałów wykonujących zasadnicze zadania bojowe;
- uzupełnienie we właściwym czasie środków materiałowych do ustalonych norm, ich terminowy dowóz do wojsk i efektywne wykorzystanie transportu;
- utrzymywanie w sprawności technicznej sprzętu naziemnej obsługi statków powietrznych, sprzętu naziemnego jednostek logistycznych oraz realizacja we właściwym czasie jego napraw i ewakuacji;
- utrzymywanie żywotności oddziałów i urządzeń logistycznych między innymi poprzez manewr siłami i środkami, rozśrodkowanie zapasów środków materiałowych oraz szybką likwidację skutków uderzeń przeciwnika.

Sposób organizowania zabezpieczenia logistycznego powinien zapewnić racjonalne wykorzystanie posiadanych i przydzielonych sił i środków logistycznych, sprawne dowodzenie oddziałami i urządzeniami logistycznymi oraz kierowanie ich pracą w okresie przygotowania i prowadzenia działań bojowych.

2.1.1. Przygotowanie organów, oddziałów i urządzeń logistycznych

Podstawowym zadaniem logistycznych organów kierowania w okresie przygotowania do działań jest ich udział w przygotowaniu decyzji dowódcy, opracowanie planu zabezpieczenia logistycznego wojsk korpusu, dokumentów kierowania (zarządzania i dowodzenia) związanych ze zorganizowaniem zabezpieczenia logistycznego związków taktycznych (ZT) i oddziałów KOP oraz doprowadzenia tych dokumentów do wykonawców. Przygotowanie oddziałów i urządzeń logistycznych do zabezpieczenia działań bojowych odbywa się równolegle z przygotowaniem wojsk KOP. Polega to na mobilizacyjnym uzupełnieniu do etatów czasu "W" stanem osobowym oraz sprzętem technicznym, nagromadzeniu odpowiednich (nakazanych) zapasów środków materiałowych oraz zapewnieniu warunków gwarantujących ciągłość pracy. Formowanie nowych lub uzupełnienie już istniejących jednostek logistycznych KOP, ZT i oddziałów wchodzących w jego skład, ich szkolenie i zgrywanie przeprowadza się w trakcie mobilizacji i w pierwszych dniach działań wojennych. Następnie, zgodnie z istniejącymi planami, jednostki te są włączane do systemu zabezpieczenia logistycznego wojsk KOP.

Istotne znaczenie ma przygotowanie oddziałów i urządzeń logistycznych w początkowym okresie wojny. W tym celu, już w okresie pokoju, przygotowywane są lotniska zapasowe i drogowe odcinki lotniskowe (dol-e), zapasowe stanowiska ogniowe (SO) dla dywizjonów raketowych oraz nowe pozycje bojowe dla sprzętu radiotechnicznego. Gromadzone są zapasy środków materiałowych i technicznych środków bojowych w składnicach oraz magazynach ZT i oddziałów KOP.

W czasie działań bojowych przygotowanie oddziałów i urządzeń logistycznych polega na uzupełnieniu ich strat w stanie osobowym, uzbrojeniu i sprzęcie technicznym, odtwarzaniu zużytych (zniszczonych) zapasów zaopatrzenia, ewakuacji rannych i chorych do szpitali wojskowych i społecznej służby zdrowia, remoncie zniszczonych (uszkodzonych) naturalnych i sztucznych nawierzchni lotniskowych, przystosowaniu transportu samochodowego do pracy w istniejących warunkach terenowych i atmosferycznych oraz realizacji innych przedsięwzięć.

Stopień przygotowania oddziałów i urządzeń logistycznych do realizacji zadań zabezpieczenia logistycznego zależeć będzie od miejsca i roli korpusu w systemie obrony powietrznej Rzeczypospolitej Polskiej (OP RP), możliwości uzupełnienia ich strat i braków oraz czasu jakim będą dysponować logistyczne organy kierowania na wykonanie przedsięwzięć przygotowawczych.

2.1.2. Ugrupowanie i organizacja oddziałów oraz urządzeń logistycznych

Jednym z warunków sprawnego wykonywania zadań przez oddziały i urządzenia logistyczne korpusu jest ich odpowiednie zorganizowanie i ugrupowanie. Polega to na właściwym i racjonalnym usytuowaniu w stosunku do walczących wojsk na rzecz których realizowane jest zabezpieczenie logistyczne.

Organizacja oddziałów i urządzeń logistycznych powinna odpowiadać zadaniom stojącym przed korpusem OP oraz warunkom rozmieszczenia jednostek bojowych wchodzących w skład korpusu, uwzględniać możliwość występowania szybkich zmian w sytuacji bojowej i logistycznej a także dynamiczny charakter działań bojowych, przepustowość dróg itp.

Organizacja oddziałów i urządzeń logistycznych nie jest stała, albowiem zależy ona od składu bojowego korpusu. Zależy także od takich istotnych czynników jak: decyzja dowódcy korpusu o działaniach bojowych, stan i możliwości oddziałów i urządzeń logistycznych korpusu oraz szczebla operacyjnego, rozmieszczenie źródeł zaopatrzenia, działalność przeciwnika itp. Zawsze jednak musi odpowiadać zamiarowi dowódcy KOP i w optymalny sposób zapewnić pod względem logistycznym wykonanie zadań bojowych przez wojska korpusu.

Szczegółnej uwagi wymaga organizacja oddziałów i urządzeń logistycznych w początkowym okresie wojny. W okresie tym, kiedy może zostać pominięty stan zagrożenia wojennego lub będzie on trwał bardzo krótko, mogą zaistnieć bardzo skomplikowane warunki zabezpieczenia logistycznego związane z wejściem wojsk korpusu do działań bojowych z oddziałami i urządzeniami logistycznymi nie w pełni ukompletowanymi (wiele z nich wymaga mobilizacyjnego uzupełnienia). Niepełne ukompletowanie zmuszać będzie zarówno dowódcę korpusu jak i szefa logistyki do rozwiązywania i realizowania zadań zabezpieczenia logistycznego przy wykorzystaniu znacznie ograniczonych sił i środków. Dlatego też należy je przygotowywać już w okresie pokoju, uwzględniając przewidywane możliwe warianty użycia wojsk korpusu OP.

Do zabezpieczenia logistycznego działań bojowych korpusu w kolejnych dniach operacji, oddziały i urządzenia logistyczne organizuje się stosownie do sytuacji operacyjno-taktycznej i logistycznej uwzględniając wspomniane już czynniki, a zwłaszcza zadania i dyslokację jednostek korpusu, przewidywany manewr siłami i środkami korpusu, terminy przygotowania lotnisk zapasowych (manewru), stanowisk ogniowych jednostek raketowych, pozycji bojowych jednostek radiotechnicznych, terminy osiągnięcia pełnej

gotowości do realizacji zadań przez korpusne jednostki logistyczne oraz możliwości wykorzystania sił i środków szczebla operacyjnego, okręgów wojskowych (OW) i gospodarki narodowej (GN) .

2.1.3. Rozmieszczenie oddziałów i urządzeń logistycznych.

Oddziały i urządzenia logistyczne rozwija się na terytorium (obszarze) rejonu obrony danego korpusu. Stosownie do podjętych przez dowódcę korpusu decyzji wyznacza się miejsca rozmieszczenia i rozwinięcia do pracy dla oddziałów i urządzeń logistycznych, ustala się sposób i zakres wykorzystania sieci komunikacyjnej oraz zasobów miejscowych. Rozmieszczenie powinno stwarzać warunki do optymalnego wykorzystania posiadanych sił i środków logistycznych oraz zapewniać :

- ciągłość pracy na korzyść jednostek wspieranych niezależnie od sytuacji taktyczno-operacyjnej i logistycznej zgodnie z zamiarem i zadaniami postawionymi przez dowódcę korpusu;
- najbardziej dogodne warunki do realizacji zadań na nich spoczywających;
- możliwość wykonania manewru w toku działań bojowych bez naruszania ciągłości pracy i konieczności wprowadzania zasadniczych zmian w systemie i organizacji zabezpieczenia logistycznego;
- odpowiednie warunki do organizacji obrony, ochrony oraz maskowania działalności;
- niezawodną organizację dowodzenia oddziałami i urządzeniami logistycznymi oraz kierowania procesem zabezpieczenia logistycznego.

Rozmieszczenie sił i środków logistycznych jest zdeterminowane dyslokacją jednostek bojowych wchodzących w skład korpusu, realizowanymi zadaniami bojowymi, warunkami terenowymi istniejącymi w rejonie obrony korpusu, rozmieszczeniem źródeł zaopatrzenia itp. Decydującym czynnikiem określającym rozmieszczenie jest dyslokacja elementów bojowych, przewidywany ich manewr w toku działań lub w okresie osiagania przez korpus pełnej gotowości bojowej. Należy przy tym unikać sytuacji, w których oddziały i urządzenia logistyczne znajdowałyby się w pobliżu obiektów (np. dużych węzłów kolejowych i drogowych, mostów, wiaduktów itp.), które mogą być celem uderzeń nieprzyjaciela, zwłaszcza bronią masowego i precyzyjnego rażenia.

Składnica sprzętu lotniczo-technicznego (SSLT) w okresie pokoju rozmieszczona jest w pomieszczeniach (budynkach) stacjonarnych. W okresie osiagania przez korpus pełnej gotowości bojowej przechodzi ona na stacjonarno-polowy system bazowania. W tym celu

składnicy wyznacza się zawczasu, na obszarze rejonu obrony korpusu 2-3 rejonu zapasowe w odległości 10-30 km od miejsca stałej dyslokacji. Jeden z tych rejonów jest zasadniczym (głównym) dla składnicy a pozostałe mają charakter szkoleniowy (ćwiczebny). Wskazane jest, aby ramię dowozu do jednostek zaopatrywanych głównie, do pułków lotnictwa było jak najkrótsze.

Do wyznaczonego rejonu (jednego z wytypowanych) w okresie osiągnięcia pełnej gotowości bojowej, a w razie nagłego wybuchu wojny w pierwszych dniach jej trwania, wyprowadza się około 50% zapasów środków materiałowych utrzymywanych w składnicy. W rejonie tym powinny istnieć warunki do sprawnego przyjmowania środków materiałowych dowożonych zarówno transportem kolejowym jak i samochodowym oraz do ciągłego i terminowego zaopatrywania jednostek korpusu w toku działań bojowych.

Pozostałe jednostki i urządzenia logistyczne rozmieszcza się z reguły w rejonach dyslokacji (bazowania) oddziałów i ZT wchodzących w skład korpusu lub w zależności od sytuacji w pobliżu źródeł zaopatrzenia (dotyczy to przede wszystkim pododdziałów transportowych). Na przykład:

- przy pułkach lotnictwa rozmieszcza się *kompanię* (pluton) *dowozu materiałów pędnych i smarów* (kd mps), *kompanię remontu lotnisk* (krl), *polowy warsztat lotniczy* (PWL);
- przy SSLT rozwija się *polową stację wytwarzania tlenu i azotu* (PSWTiA), oraz *kompanię transportową* (ktr);
- przy większym zgrupowaniu jednostek korpusu rozmieszcza się *warsztaty obsługowo naprawcze, pluton samochodów sanitarnych* (plssan);
- przy składnicy materiałów pędnych i smarów (SMPS) rozwija się i organizuje pracę *polowego laboratorium oraz polowego warsztatu naprawy sprzętu MPS*.

2.1.4. Przemieszczenie oddziałów i urządzeń logistycznych

Przemieszczanie oddziałów i urządzeń logistycznych korpusu w działaniach bojowych uwarunkowane jest przede wszystkim rozwojem sytuacji operacyjno-logistycznej, rolą i zadaniami ZT i oddziałów, możliwościami wykorzystania istniejącej sieci dróg samochodowych oraz intensywnością oddziaływania na wojska, siły i środki logistyczne ŚNP, broni masowego i precyzyjnego rażenia nieprzyjaciela.

Ocenia się, że częstotliwość przemieszczania oddziałów i urządzeń logistycznych w toku trwania operacji będzie nieduża - w zasadzie jeden raz na 2-3 dni. Przemieszczanie będzie miało miejsce w miarę zmiany dyslokacji (bazowania) jednostek bojowych a także w warunkach podyktowanych nie tylko sytuacją bojową, ale innymi przyczynami takimi jak np. pożary, powodzie itp. W takich przypadkach oddziały i urządzenia logistyczne mogą być przesunięte do rejonów zapasowych lub doraźnie wyznaczonych. Przed każdorazowym ich przesunięciem należy przeprowadzić rekonesans logistyczny nowych rejonów z zadaniem ich przygotowania do zajęcia przez siły i środki logistyczne, określenia dróg marszu, porządku i czasu przegrupowania, ustalenia przedsięwzięć obrony i ochrony oraz rozpoznania skażeń.

2.1.5. Drogi dowozu i ewakuacji

W okresie przygotowania i trwania operacji dla sprawnego dowozu środków materiałowych, ewakuacji oraz w celu stworzenia dogodnych warunków przemieszczenia oddziałów i urządzeń logistycznych (ich elementów) wyznacza się drogi dowozu i ewakuacji (drogi marszu). Drogi te ustala się i wyznacza po wcześniejszym uzgodnieniu z właściwymi organami kierowania ruchem wojsk na obszarze okręgu wojskowego. Mogą to być korpusne drogi samochodowe (KDS) o kierunku dofrontowym oraz rokadowe korpusne drogi samochodowe (RKDS). Oprócz głównych i rokadowych dróg wykorzystywanych przez wojska KOP w razie potrzeby mogą być wyznaczane i odpowiednio oznakowane drogi zapasowe i pomocnicze. Ponadto wyznaczane są drogi dojazdowe, które łączą źródła zaopatrzenia z siecią KDS. Przygotowanie tych dróg spoczywa na siłach i środkach komunikacji wojskowej OW współdziałających z oddziałami pontonowymi oraz drogowo-mostowymi wojsk inżynieryjnych.

Kierowanie ruchem na KDS realizują kompanie eksploatacyjne z batalionu drogowo-eksploatacyjnego organizując punkty dyspozytorskie i kontrolne oraz posterunki regulacji ruchu.

2.1.6. Obrona i ochrona oddziałów i urządzeń logistycznych

Obronę i ochronę oddziałów i urządzeń logistycznych organizuje się w ogólnym systemie obrony i ochrony wojsk KOP. Celem obrony i ochrony jest niedopuszczenie do niespodziewanego napadu nieprzyjaciela oraz zminimalizowanie skutków jego uderzeń na

system logistyczny korpusu, a tym samym zachowanie jego żywotności i zdolności do realizacji zadań zabezpieczenia logistycznego wojsk.

W celu zapewnienia żywotności oddziałów i urządzeń logistycznych zarówno w czasie pokoju jak i w czasie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej oraz działań bojowych realizuje się szereg przedsięwzięć obejmujących: ubezpieczenie, maskowanie, obronę przed bronią masowego rażenia, obronę przeciwlotniczą i przeciwochemiczną, zabezpieczenie inżynieryjne oraz przeciwpożarowe. Organizatorami tych przedsięwzięć są szefowie sztabów tych jednostek a odpowiedzialnymi - dowódcy (kierownicy np. w SSLT).

Brak dostatecznej ilości sił i środków do prac fortyfikacyjnych może niekorzystnie wpłynąć na rozbudowę inżynieryjną rejonów rozmieszczenia. Powoduje to, że może być ona ograniczona tylko do wykonania prowizorycznych ukryć (schronów) dla ludzi i części transportu samochodowego. W związku z tym szczególną rolę może odegrać umiejętne rozśrodkowanie sił i środków logistycznych ich maskowanie oraz wykorzystanie ukryć (zabudowań) i ochronnych właściwości terenu z dala od obiektów stanowiących opłacalne cele uderzeń nieprzyjaciela.

Rozśrodkowane rozmieszczenie oddziałów i urządzeń logistycznych ma jednak pewne wady. Ułatwia ono bowiem przenikanie na ich teren dywersyjnych grup nieprzyjaciela, które mogą organizować zasadzki i napady. Dlatego też, jednocześnie z organizowaniem obrony przeciwlotniczej, ubezpieczenia, maskowania, konieczne jest organizowanie obrony przed nieprzyjacielem naziemnym. Dobrym rozwiązaniem w tym zakresie jest rozmieszczenie urządzeń logistycznych w pobliżu oddziałów KOP (pułków lotnictwa, dywizjonów raketowych, batalionów radiotechnicznych) lub oddziałów ogólnowojskowych, które w razie potrzeby mogą udzielić pomocy w zwalczaniu grup dywersyjnych, likwidacji skutków uderzeń nieprzyjaciela itp.

Bardzo ważnym zadaniem jest zapewnienie skuteczności obrony i ochrony oddziałów i urządzeń logistycznych przemieszczających się po drogach, w tym szczególnie kolumn wykonujących dowóz i ewakuację. W tym celu na zagrożonych odcinkach dróg wystawia się posterunki ochronne, organizuje ich rozpoznanie i patrolowanie a w szczególnych sytuacjach konwojuje się kolumny zaopatrzenia przez specjalnie wydzielone siły i środki.

2.2. Zaopatrywanie

2.2.1. Właściwości ogólne

Zaopatrywanie wojsk korpusu organizuje się i realizuje w celu pełnego i terminowego zasilania walczących wojsk w uzbrojenie i sprzęt techniczny oraz środki materiałowe i techniczne środki bojowe. Obejmuje ono gromadzenie, przechowywanie, wydawanie i dowóz zaopatrzenia, eksploatację zasobów miejscowych i zdobyczy wojennej na potrzeby wojsk, ewakuację materiałową oraz działalność gospodarczo-bytową.

W zaopatrywaniu wojsk KOP należy kierować się kilkoma zasadami wśród których do najbardziej istotnych zalicza się:

- *koncentrację wysiłku na głównym kierunku działania*; wynika ona głównie z nie zawsze pełnych możliwości kompleksowego i równomiernego zaspokajania potrzeb wszystkich jednostek ze względu na ograniczone możliwości dowozu i zapasy materiałowe. Zawsze w pierwszej kolejności będą dowożone środki materiałowe niezbędne w procesie bezpośredniego wsparcia działań bojowych (paliwo lotnicze, amunicja, rakiety), a w następnej kolejności pozostałe, które umownie można by nazwać środkami materiałowymi drugoplanowego zaopatrzenia;

- *konieczność przygotowania zapasów i ich urzutowanie w poszczególnych ogniwach zaopatrzenia*; ze względu na duże zużycie w SP i wynikający z tego masowy charakter dostaw materiałowych w początkowym okresie wojny, istnieje konieczność wcześniejszego przygotowania zapasów środków materiałowych i ich odpowiedniego urzutowania na poszczególnych szczeblach organizacyjnych. Realizując powyższą zasadę należy uwzględnić planowane na początkowy okres wojny zadania bojowe, oddziaływanie nieprzyjaciela, przemarsze wojsk i możliwości wykorzystania w tych warunkach poszczególnych rodzajów transportu;

- *odpowiedzialność instancji wyższego szczebla za zapewnienie określonych ilości środków materiałowych ogniwom niższemu*; zasada ta wynika z obowiązującej w wojsku reguły, że kto stawia zadania bojowe, ten zabezpiecza ich wykonanie pod względem materiałowym. Zgodnie z tą zasadą za zapewnienie środków materiałowych korpusowi OP odpowiada dowódca SP. Niekiedy, szczególnie tam gdzie odległości od źródeł zaopatrzenia są małe, mimo, że odpowiedzialny jest szczebel nadrzędny, środki materiałowe może dowozić "na siebie" szczebel realizujący zadania;

- **kompleksowe wykorzystanie wszystkich rodzajów transportu**; do dowozu środków materiałowych wykorzystywane będą wszystkie rodzaje transportu (kolejowy, samochodowy, powietrzny, wodny). Duże ilości środków materiałowych przewożone będą na znaczne odległości transportem kolejowym. Znaczące miejsce w procesie dowozu odgrywa transport samochodowy, bardziej mobilny niż kolejowy. W sytuacjach awaryjnych i przy ograniczonym czasie wykorzystywany może być transport powietrzny;

- **wykorzystywanie zasobów miejscowych**; realizowane będzie po uzyskaniu zgody od kompetentnych organów OW czasu wojennego. Wykorzystywanie zasobów miejscowych nie tylko odciąży w znacznej mierze posiadany transport, ale co również ważne, znacznie skróci czas dostarczania środków materiałowych do oddziałów. W ramach wykorzystywania zasobów miejscowych ma się na uwadze głównie: żywność, leki i środki opatrunkowe, materiały budowlane itp.

Organem koordynującym zakres zaopatrywania w klasach zaopatrzenia takich jak: żywność, umundurowanie, materiały pędne i smary (bez paliwa lotniczego), środki bojowe (bez specjalistycznych), uzbrojenie i sprzęt techniczny (bez specjalistycznego), artykuły powszechnego użytku jest oddział Planowania Materiałowego jako organ wykonawczy Szefa Zarządu Zaopatrywania Sztabu Generalnego WP oraz oddział koordynacji i planowania materiałowego Szefostwa Zaopatrywania OW oraz wydział mobilizacji materiałowej WLOP.

Zasadniczymi dokumentami planowania zaopatrywania w korpusie OP są:

- dokumentacja zabezpieczenia logistycznego osiagania wyższych stanów gotowości bojowej;
- plan zabezpieczenia logistycznego wojsk korpusu w działaniach bojowych (część graficzna na mapie oraz część opisowa - legenda);
- plany zaopatrywania w środki materiałowe i techniczne środki bojowe;
- plany dowozu środków materiałowych.

Podobne dokumenty opracowywane są na niższych szczeblach dowodzenia. Podstawowymi danymi wyjściowymi do planowania wsparcia materiałowego są zadania postawione wojskom korpusu na czas osiagania WSGB oraz przewidywane natężenie działań bojowych, szczególnie w początkowym okresie wojny.

Potrzeby środków materiałowych do zabezpieczenia działań bojowych nalicza się w jednostkach miary (metr, litr, kilogram), jednostkach kalkulacyjno-technicznych (jkt) i kalkulacyjno-operacyjnych (jko).

Zaopatrywanie jednostek korpusu w środki materiałowe odbywa się według dwóch podstawowych grup środków materiałowych. Do pierwszej grupy - zalicza się środki materiałowe *przeznaczenia specjalnego*, do drugiej - środki materiałowe *przeznaczenia ogólnego*.

Do środków materiałowych przeznaczenia specjalnego zalicza się:

a) w wojskach raketowych KOP:

- rakiety "ziemia - powietrze" i raketowe materiały napędowe (RMN);
- środki transportowe specjalnego przeznaczenia;
- części zamienne i materiały eksploatacyjne do sprzętu bojowego;
- sprzęt radiolokacyjny i radiotechniczny;

b) w lotnictwie myśliwskim KOP:

- rakiety "powietrze - powietrze" i amunicję lotniczą;
- paliwo, oleje i smary do samolotów i śmigłowców;
- zbiorniki dodatkowe do samolotów;
- tlen lotniczy, azot i inne gazy techniczne;
- części zamienne i materiały eksploatacyjne do płatowców i silników lotniczych;
- środki służby wysokościowo-ratowniczej;

c) w wojskach radiotechnicznych KOP:

- radiolokacyjne stacje wykrywania i naprowadzania;
- radiolokacyjne stacje pomiaru wysokości;
- środki zautomatyzowanego systemu dowodzenia;
- środki łączności radiowej i przewodowej;
- aparaturę zasilania;
- środki remontowo - naprawcze;
- części zamienne i materiały jednorazowego użytku.

Natomiast do środków materiałowych ogólnego przeznaczenia zaliczamy:

- środki spożywcze i sprzęt żywnościowy;
- uzbrojenie, amunicję strzelecką oraz części zamienne i materiały uzbrojenia;
- materiały pędne i smary oraz sprzęt służby mps;

- pojazdy mechaniczne, części zamienne i materiały eksploatacyjno-naprawcze;
- sprzęt, części zamienne i materiały inżynieryjno-saperskie, chemiczne oraz łączności naziemnej;
- sprzęt i przedmioty służby mundurowej;
- sprzęt oraz materiały propagandowe i kulturalno-oświatowe;
- sprzęt i materiały kwaterunkowe;
- materiały topograficzne;
- środki finansowe.

Środki materiałowe specjalnego przeznaczenia są tymi środkami, które korpus OP zużywa w największej ilości i to zarówno pod względem ciężaru, jak i pod względem asortymentów. Większość z tych środków materiałowych jest wykonana w skomplikowanych technologiach, posiada specjalistyczną aparaturę elektroniczną, musi stale zachować określone parametry (np. temperaturę, wilgotność) i dlatego wymaga odpowiednich warunków przechowywania.

2.2.2. Potrzeby zaopatrzenia

Na wielkość potrzeb zaopatrzenia w *lotnictwie myśliwskim* wpływają takie czynniki jak:

- typ samolotów i ich stan liczbowy w pułku lotnictwa (korpusie);
- przewidywane natężenie działań bojowych oraz określone limity zużycia środków materiałowych;
- rodzaj wykorzystywanych przez lotnictwo środków materiałowych;
- aktualne zapasy posiadanych w pułkach lotnictwa środków materiałowych;
- warunki bazowania lotnictwa i możliwości magazynowania przez nie środków materiałowych.

W lotnictwie myśliwskim OP przyjmuje się następujące natężenie działań bojowych:

- w okresie pierwszych pięciu dni po 4 wyloty na samolot;
- w okresie następnych dziesięciu dni po 2 wyloty na samolot;
- w okresie kolejnych piętnastu dni po jednym wylocie na samolot.

Ogółem po 30 dniach działań bojowych 1m OP może wykonać 55 wylotów na samolot.

Dla potrzeb planowania przyjmuje się następujące współczynniki zużycia środków materiałowych:

1. Paliwa lotniczego (w tym 100% zużycia ze zbiorników dodatkowych) - 0,7 jn;
2. Amunicji lotniczej:
 - a) naboji lotniczych - 0,25 jo;
 - b) pocisków raketowych niekierowanych - 0,75 jo;
 - c) pocisków raketowych kierowanych - 0,25 jo;
3. Tlenu lotniczego - 0,5 jz;
4. Azotu - 0,25 jz;
5. Zbiorników dodatkowych - 0,3 kpl.

Na wielkość potrzeb zaopatrzenia w *wojskach raketowych* KOP wpływają następujące czynniki:

- liczba dywizjonów raketowych w urupowaniu oddziału (ZT);
- rodzaj posiadanych w wyposażeniu zestawów raketowych;
- aktualne wielkości znajdujących się w oddziałach (ZT) zapasów zaopatrzenia;
- ważność osłanianych obiektów lub kierunków powietrznych;
- przyjęte limity zużycia środków zaopatrzenia przez WR KOP.

W *wojskach raketowych* KOP przyjmuje się następujące współczynniki zużycia rakiet i amunicji artyleryjskiej:

- a) rakiety typu "ziemia - powietrze"
 - na pierwszy dzień działań - 0,7 jo;
 - na drugi dzień działań - 0,4 jo;
 - na trzeci dzień działań - 0,2 jo;
 - na każdy następny dzień działań - 0,1 jo.

Razem za 30 dni działań bojowych planuje się zużycie 4,0 jo.

- b) naboje do armat plot 57 mm:
 - na pierwszy dzień działań - 0,7 jo;
 - na drugi dzień działań - 0,4 jo;
 - na trzeci dzień działań - 0,2 jo;
 - na każdy następny dzień działań - 0,15 jo.

Razem za 30 dni działań planuje się zużycie 5,4 jo.

c) naboje do PKM-2:

- na pierwszy dzień działań - 0,7 jo;
- na drugi dzień działań - 0,4 jo;
- na trzeci dzień działań - 0,2 jo;
- na każdy następny dzień działań - 0,1 jo.

Ogółem na 30 dni działań bojowych potrzeba 4,0 jo.

W *wojskach radiotechnicznych* KOP zużywana jest amunicja do WKM i armat 37 mm. W odniesieniu do WKM przyjmuje się następujące współczynniki zużycia amunicji:

- na pierwszy dzień działań - 0,3 jo;
- na drugi dzień działań - 0,2 jo;
- na trzeci dzień działań - 0,1 jo;
- na każdy następny dzień - po 0,07 jo.

Ogółem na 30 dni działań bojowych potrzeba 2,5 jo.

Współczynniki zużycia amunicji do armat 37 mm:

- w pierwszym dniu działań - 0,7 jo;
- w drugim dniu działań - 0,4 jo;
- w trzecim dniu działań - 0,2 jo;
- w kolejnych dniach działań - po 0,15 jo.

Ogółem na 30 dni działań bojowych potrzeba około 5,4 jo.

Do ważniejszych środków zaopatrzenia *ogólnego przeznaczenia* należy zaliczyć paliwa samochodowe i olej napędowy, żywność oraz amunicję strzelecką i umundurowanie. Potrzeby tych środków w głównej mierze zależą od następujących czynników:

- liczby żołnierzy według stanu etatowego oddziału (ZT);
- liczby środków transportu samochodowego, agregatów spalinowych oraz rodzaju zamontowanych w nich silników spalinowych;
- rodzaju środków zaopatrzenia i możliwości ich przechowywania;
- faktycznego zużycia tych środków podczas działań bojowych;
- limitów i norm należności.

Na każdego żołnierza znajdującego się etatowo w oddziale utrzymuje się odpowiednią ilość żywności, która tworzy zbiorową rację dzienną oddziału (ZT) oraz odpowiednią ilość amunicji ogólnowojskowej, która tworzy zbiorową jednostkę ognia oddziału (ZT).

Również na każdy pojazd mechaniczny i agregat spalinowy utrzymuje się odpowiednią ilość paliwa. Jednostkę napełniania pojedynczego pojazdu mechanicznego (agregatu) stanowi ilość paliwa potrzebna na przejechanie przez niego 500 km lub pracę 30 mtg. Jednostki napełniania wszystkich pojazdów mechanicznych i agregatów spalinowych oddziału (ZT) tworzą zbiorową jednostkę napełniania.

Zużycie środków zaopatrzenia ogólnego przeznaczenia zależy od norm i wydzielonych limitów zużycia. Można je określić przy zastosowaniu przyjętych współczynników zużycia dla:

1. Żywności - 1 rdz.;
2. Paliwa samochodowo-tractorowego
 - a) etyliny
 - w pierwszych dziesięciu dniach - po 0,2 jn;
 - w kolejnych dwudziestu dniach - po 0,15 jn;
 - b) oleju napędowego
 - w pierwszych dziesięciu dniach - po 0,25 jn;
 - w kolejnych dwudziestu dniach - po 0,20 jn.
3. Amunicji strzeleckiej - 0,3 jo.

Analiza ilościowa wymienionych czynników i przyjęte współczynniki zużycia środków zaopatrzenia ogólnego przeznaczenia wskazują, że ich potrzeby są nierównomierne i zaopatrzenie w nie - okresowe.

2.2.3. Gromadzenie i przechowywanie zaopatrzenia

Charakter i ciągłość działań bojowych wojsk KOP stwarza konieczność nieprzerwanego dostarczania środków zaopatrzenia. Aby w tym procesie nie występowały przerwy, jednym z ważniejszych przedsięwzięć jest gromadzenie i utrzymanie na poszczególnych szczeblach organizacyjnych korpusu odpowiednich zapasów zaopatrzenia. Ich wielkość w KOP może być różna. Zależy od szeregu czynników, a w szczególności:

- od możliwości magazynowania w oddziałach i składnicach (pojemność magazynów);
- odległości oddziałów (ZT) korpusu OP od źródeł zaopatrzenia;
- możliwości i rodzajów stosowanych do dowozu środków transportowych;
- zadań stojących przed oddziałami korpusu OP oraz natężenia działań bojowych;
- właściwości fizyko-chemicznych środków zaopatrzenia;
- pory roku i innych czynników.

Możliwości magazynowania wpływają głównie na wielkość zapasów takich środków zaopatrzenia, które wymagają odpowiednich warunków magazynowania (kierowane pociski p-p, rakiety z-p, sprzęt elektroniczny, sprzęt automatyzacji itp.) lub odpowiednich pojemności magazynowych (paliwa lotnicze). Pozostałe środki zaopatrzenia mogą być okresowo składowane w pomieszczeniach nie przystosowanych, w namiotach a nawet na ziemi pod przykryciem.

W warunkach korpusu OP odległości oddziałów (ZT) od źródeł zaopatrzenia kształtują się różnie. Średnio biorąc odległości te mogą być następujące:

- od centralnych źródeł zaopatrzenia - 50-400 km;
- od okręgowych (rejonowych) źródeł - 30-150 km;
- od SSLT KOP - 30-250 km.

Środki transportowe i ich rodzaj mają znaczny wpływ na wysokości zapasów zaopatrzenia. Możliwości wykorzystania dużej liczby środków transportowych lub transportu o dużym udźwigu stwarzają możliwości utrzymywania mniejszych zapasów.

Wykonywane przez korpus OP zadania oraz planowane ich natężenie wskazują na to, że szczególnie w okresie pierwszych pięciu dni działań bojowych, kiedy natężenie ich jest największe, a działalność nieprzyjaciela i manewr wojsk własnych na obszarze kraju są maksymalne, zapasy środków materiałowych powinny być duże. Wydaje się iż słuszne jest dążenie, aby na ten okres środki zaopatrzenia były magazynowane w oddziałach.

Właściwości fizyko-chemiczne części środków materiałowych (niektórych smarów i płynów specjalnych, akumulatorów, pocisków raketowych, raket itp.) wskazują, że dłuższe utrzymywanie większych zapasów tych środków jest niemożliwe. Długie ich przechowywanie powoduje zmianę parametrów na tyle, że mogą się one nie nadawać do użycia.

2.2.4. Organizacja dowozu zaopatrzenia

Ciągłość i terminowość zaopatrywania wojsk korpusu OP można osiągnąć między innymi przez sprawną organizację dowozu zaopatrzenia z zewnętrznych źródeł oraz właściwe wykorzystanie wszystkich środków transportu. Trudność tego przedsięwzięcia wynika głównie z możliwości zniszczenia przez środki napadu powietrznego nieprzyjaciela, już w pierwszych dniach wojny części dróg kołowych i kolejowych, mostów i wiaduktów oraz środków

transportowych. Zniszczenia te mogą w poważnej mierze utrudnić, a niekiedy nawet uniemożliwić zaopatrywanie wojsk korpusu OP. Taki stan może również opóźnić lub uniemożliwić wykonanie zadań bojowych przez wojska.

Do dowozu środków zaopatrzenia w korpusie i dla potrzeb wojsk KOP mogą być wykorzystywane wszystkie rodzaje transportu. Jednak ze względu na możliwości i warunki będzie wykorzystywany przede wszystkim transport samochodowy i kolejowy, rzadziej transport powietrzny a w specyficznych warunkach - transport wodny (głównie morski).

Cechą charakterystyczną *transportu samochodowego* jest, przy stosunkowo dużej prędkości, możliwość przewozu środków materiałowych z miejsca ich nadania do miejsca przeznaczenia bez potrzeby przeładowywania na inny rodzaj transportu. Gdy zajdzie taka potrzeba, może poruszać się on po drogach gruntowych a nawet po bezdrożach. W warunkach działań bojowych będzie tym rodzajem transportu, na którym spoczywać będzie główny ciężar dowozu zaopatrzenia, nie tylko wewnątrz korpusu OP, lecz i z zewnętrznych źródeł zaopatrzenia. W korpusie OP wyróżniamy dowóz zewnętrzny i dowóz wewnętrzny.

Dowóz zewnętrzny polega na dostarczaniu zaopatrzenia ze składów szczebla nadrzędnego (COZ, WLOP, OW) do magazynów korpusu OP (ZT) a niekiedy i oddziałów. Obowiązuje tutaj ogólna zasada dowozu z góry w dół. Oznacza to, że dowódca szczebla nadrzędnego stawiając zadania zobowiązany jest zapewnić dostarczenie zaopatrzenia niezbędnego do wykonania tego zadania. W *dowozie wewnętrznym*, korpus OP wykorzystując swój transport (kd mps, ktr SSLT) dowozi zaopatrzenie do poszczególnych ZT, oddziałów.

Sprawny i systematyczny dowóz zaopatrzenia dla potrzeb wojsk korpusu i w korpusie zależy od wielu czynników, z których najważniejsze to:

- należyte planowanie dowozu zaopatrzenia;
- należyte wykorzystanie posiadanych środków transportowych;
- odpowiedni manewr tymi środkami;
- stała gotowość eksploatacyjna środków transportowych;
- terminowe przygotowanie zaopatrzenia do przewozu;
- stan dróg dowozu i odpowiednia organizacja ruchu kołowego;
- wykorzystanie urządzeń technicznych do załadunku i rozładunku;
- ochrona i maskowanie środków transportowych podczas pracy.

Transport kolejowy jest tym rodzajem transportu, którym można przewozić dużą ilość ładunków przy stosunkowo niskich kosztach przewozu i w zasadzie niezależnie od pory roku i dnia. Przeznaczony jest przede wszystkim do przewozu ładunków na duże i średnie odległości. W rejonie obrony KOP odległość między źródłami zaopatrzenia i zaopatrywanymi oddziałami z reguły nie przekracza 200-300 km, a więc znajduje się poniżej granicy opłacalności wykorzystanie tego rodzaju transportu - 500 km.

Innym ważnym czynnikiem poważnie ograniczającym wykorzystywanie transportu kolejowego jest duże prawdopodobieństwo oddziaływania nieprzyjaciela powietrznego, broni precyzyjnego rażenia na mosty, wiadukty, węzły komunikacyjne i stacje kolejowe. Zniszczenie tylko części wymienionych obiektów będzie zmuszało do przeładunku środków zaopatrzenia lub wykonywania dojazdów co znacznie wydłuży czas przejazdu transportu.

Transport powietrzny jest tym rodzajem transportu, którego środki mają największą swobodę ruchu i największą prędkość. Na konieczność wykorzystywania transportu powietrznego do dowozu zaopatrzenia wpływać będą masowe zniszczenia węzłów komunikacyjnych i powstawanie barier skażeń promieniotwórczych w rejonach dróg komunikacyjnych, które mogą utrudniać, a niekiedy uniemożliwiać dowóz zaopatrzenia innymi rodzajami transportu. Wybór transportu powietrznego do dowozu zaopatrzenia zależy między innymi od:

- liczby i rodzaju posiadanego transportu powietrznego;
- ilości i rodzaju przewożonego zaopatrzenia;
- czasu niezbędnego na przygotowanie i wykonanie dowozu zaopatrzenia;
- warunków meteorologicznych.

W korpusie OP transport powietrzny może być wykorzystywany między innymi do:

- przewozu rakiet od producenta (COZ) do odbiorców w rejonie obrony KOP;
- dowozu rakiet "p - p" z lotnisk gdzie będą elaborowane na lotniska zapasowe;
- ewakuacji wysokokwalifikowanego personelu do szpitali specjalistycznych.

Transport korpusu OP z reguły pozostaje w dyspozycji szefa logistyki aby została zachowana możliwość skutecznej interwencji w razie powstania w podległych ZT i oddziałach dużych strat w sprzęcie i środkach zaopatrzenia, zniszczenia składów paliw (ZGPN CPN), przebazowania jednostek do nowych rejonów itp. Wówczas korpusne pododdziały transportowe będą wykonywały zadania dowozowe przede wszystkim na rzecz pułków lotnictwa myśliwskiego. W pierwszej kolejności powinny być dowożone podstawowe środki

zaopatrzenia (rakiety, paliwo, amunicja) niezbędne w procesie odtwarzania gotowości bojowej. Dopiero w następnej kolejności powinny być dowożone materiały, części zamienne oraz pozostałe środki, które nie są niezbędne do zabezpieczenia działań bojowych.

Zagadnieniem o zasadniczym znaczeniu podczas organizacji i realizacji dowozu zaopatrzenia jest dysponowanie przez sztab logistyki KOP aktualnymi informacjami o stanie dróg i możliwościach ich wykorzystania.

W sprzyjających warunkach bojowych i logistycznych należy dążyć do organizacji dowozu zaopatrzenia z pomijaniem pośrednich ogniw zaopatrywania. Eliminuje się dzięki temu pracochłonne przeładunki oraz skraca czas dowozu zaopatrzenia do odbiorcy.

Planowanie dowozu zaopatrzenia jest integralną częścią procesu planowania zabezpieczenia logistycznego wojsk korpusu w okresie przygotowania i prowadzenia działań bojowych. Podstawę do planowania dowozu zaopatrzenia stanowią między innymi: decyzja dowódcy korpusu, rozkaz bojowy przełożonego (punkt rozkazu dotyczący zabezpieczenia logistycznego); stan i możliwości przewozowe pododdziałów zaopatrzenia; wielkości przewozowe; sytuacja drogowa itp.

W sztabie logistyki KOP opracowuje się *plan dowozu zaopatrzenia*, który jest jednym z zasadniczych dokumentów kierowania zaopatrywaniem ZT i oddziałów w środki materiałowe i techniczne środki bojowe. Plan ten zatwierdza szef logistyki KOP.

Plan dowozu zawiera:

- nazwę odbiorcy zaopatrzenia;
- rodzaj środka zaopatrzenia;
- ilość (w tonach) przewożonego zaopatrzenia z podaniem informacji, czym transportem będzie ono realizowane;
- terminy dowozu;
- miejsce przekazania zaopatrzenia lub punkt spotkania;
- czas powrotu i rejon ześrodkowania transportu po dowozie.

Za dowóz i przekazanie zaopatrzenia odbiorcom zgodnie z dokumentami odpowiadają: dowódca kolumny transportowej i kierowcy poszczególnych samochodów.

Powracający po wykonaniu dowozu transport może być wykorzystany do ewakuacji rannych i chorych a także do ewakuacji uszkodzonego sprzętu, opakowań itp. Użycie transportu do ewakuacji powinno znaleźć swoje odzwierciedlenie w planie dowozu.

2.2.5. Eksploatacja zasobów miejscowych i zdobyczy wojennej

Gdy operacje prowadzone będą na obszarze własnego kraju sprzyjające będą warunki do wykorzystania w procesie zaopatrywania walczących wojsk środków zaopatrzenia pochodzących z zasobów miejscowych. Dotyczy to szczególnie takich środków zaopatrzenia jak żywność (surowce, półprodukty, produkty przetworzone), materiały pędne i smary, woda dla celów spożywczych i technicznych, opał, materiały budowlane, niektóre przedmioty mundurowe (np. bielizna), środki higieny osobistej, środki leczniczo-opatrunkowe, części zamienne (głównie do samochodów pochodzących z gospodarki narodowej), materiały techniczne itp. Ponadto wojska korpusu OP korzystać mogą po odpowiednich uzgodnieniach z władzami terenowymi z miejscowej bazy produkcyjno-usługowej i przetwórczej takiej jak: piekarnie, rzeźnie, pralnie wodne i chemiczne, warsztaty techniczne itp.

Pewną część zaopatrzenia może stanowić zdobycz wojenna. Mogą to być: paliwa, żywność, część umundurowania, materiały sanitarne, środki inżynieryjno-saperskie i inne. Wymienione i inne środki zaopatrzenia mogą być użyte do zaopatrywania własnych wojsk po uprzednim przeprowadzeniu badań głównie pod kątem bezpieczeństwa.

2.3. Serwis techniczny

2.3.1. Właściwości ogólne

W procesie eksploatacji sprzętu wojskowego, zarówno w czasie pokoju, jak i w działaniach bojowych, zmniejsza się jego wartość użytkowa, prowadząc w konsekwencji do uszkodzeń. Uszkodzenia te dzielą się na *eksploatacyjne* (wynikające z naturalnego zużywania się materiałów części i mechanizmów procesu starzenia lub nieprzestrzegania ustalonych zasad i warunków eksploatacji) i *bojowe* (powstałe na skutek uderzeń środków rażenia nieprzyjaciela).

Serwis techniczny organizowany jest w celu utrzymania w jednostkach korpusu OP wysokiego stanu technicznego sprzętu bojowego i pozostałego sprzętu technicznego (zabezpieczającego), a w razie uszkodzenia jego sprawnej ewakuacji i remontu. Obejmuje on między innymi:

- organizację eksploatacji sprzętu, w tym przygotowanie do właściwego wykorzystania jego walorów taktyczno-technicznych, stosownie do przewidywanego charakteru działań bojowych;

- rozpoznanie techniczne mające na celu określenie miejsca (rejonów) unieruchomienia sprzętu, przyczyn i skutków tego unieruchomienia, zakresu wymaganych prac obsługowo - remontowych, wyznaczenie dogodnych dróg podejścia i ewakuacji oraz, w miarę możliwości, udzielenie pomocy technicznej polegającej na przywróceniu stanu zdolności unieruchomionemu sprzętowi;

- ewakuację uszkodzonego sprzętu w celu zgromadzenia funduszu remontowego;

- organizację i realizację przedsięwzięć remontowych w celu przywrócenia wartości użytkowej uszkodzonego sprzętu wojskowego;

- nadzór metrologiczny prawidłowości i legalności użytkowania narzędzi pomiarowych, zapewniających efektywne wykorzystanie sprzętu wojskowego oraz prowadzenie napraw lub wymianę uszkodzonych narzędzi pomiarowych.

2.3.2. Rozpoznanie techniczne

Efektywność funkcjonowania serwisu technicznego w działaniach bojowych w znacznej mierze zależy od posiadania przez szefa logistyki korpusu (oddziału, ZT) aktualnych informacji o stanie technicznym sprzętu. Informacje te uzyskuje się organizując rozpoznanie techniczne które ma na celu ustalenie:

- miejsc unieruchomienia sprzętu, jego przyczyn, stopnia uszkodzenia i zakresu prac remontowych;

- liczby i rodzaju środków potrzebnych do ewakuacji;

- stanu skażenia terenu i unieruchomionego sprzętu;

- informacji o miejscowej infrastrukturze technicznej;

- miejsca (rejonów) rozwinięcia zespołów warsztatów technicznych.

2.3.3. Ewakuacja techniczna

Ewakuację techniczną w korpusie OP prowadzi się w celu zgromadzenia funduszu remontowego oraz wyprowadzenia uszkodzonego sprzętu z miejsc zagrożonych.

Ewakuację uszkodzonego sprzętu lotniczego, szczególnie samolotów lądujących przymusowo, prowadzą *grupy ewakuacyjno-techniczne* składające się z personelu inżynieryjno-lotniczego. Są one tworzone doraźnie. Ewakuacja odbywa się po weryfikacji i orzeczeniu o przydatności samolotu do remontu. Zadania swoje grupa wykonuje wykorzystując do tego celu śmigłowce ciężkie lub przystosowany transport samochodowy.

W ZT WR ewakuacja prowadzona jest przez siły i środki mobilizowanych *drużyn ewakuacyjnych*, które po 8 godzinach od otrzymania sygnału osiągają gotowość do realizacji zadań. Drużyna taka wyposażona jest w samochód ciężarowo-terenowy, przyczepę transportową 10 t oraz dźwig 5-8 tonowy.

W ZT WRt ewakuacja prowadzona jest siłami i środkami mobilizowanych *plutonów ewakuacyjnych*, które podobnie jak drużyny ewakuacyjne w ZT WR osiągają gotowość do realizacji zadań po 8 godzinach od otrzymania sygnału. Plutony wyposażone są w następujący sprzęt:

- 2 dźwigi 5-8 t;
- 2 przyczepy niskopodwoziowe (20-25 t);
- przyczepy transportowe 3-4 t;
- 2 ciągniki samochodowe ciężkie;
- 2 namioty techniczne.

Ewakuacja techniczna w ogniwach ewakuacji - pułkowym, ZT WR (WRt) zapewnia gromadzenie funduszu remontowego oraz przyczynia się do skrócenia ramienia ewakuacji.

2.3.4. Remont sprzętu wojskowego

Remont wykonuje się w celu przywrócenia wartości użytkowej sprzętu wojskowego, utraconej na skutek uderzeń środków rażenia nieprzyjaciela oraz przyczyn eksploatacyjnych. Korpus OP dysponuje następującą bazą obsługowo-remontową.:

- w pułkach lotnictwa myśliwskiego - eskadrami technicznymi (ET) i plutonami remontu pojazdów kołowych (prpk);
- w ZT WR - kompaniami remontowymi;
- w ZT WRt - kompaniami remontowymi;
- na szczeblu korpusu OP - PWL - 5 oraz Warsztatami Technicznymi (WT).

Pododdziały remontowe oddziałów i ZT wykonują samodzielnie lub z obsługami przeglądy profilaktyczne i bieżące uszkodzonego sprzętu. Warsztaty szczebla korpusnego, w zasadzie przeprowadzają remonty średnie sprzętu. Sprzęt, który nie może być wyremontowany w jednostkach KOP zgłaszany jest do organów remontowych przełożonego lub do organów remontowych szczebla centralnego.

W toku działań bojowych główny wysiłek bazy obsługowo-naprawczej korpusu OP skierowany jest na naprawę sprzętu bojowego, od którego bezpośrednio zależy zdolność

bojowa pododdziałów, oddziałów i ZT. Baza ta powinna zabezpieczyć naprawę sprzętu uszkodzonego, w miarę możliwości na najniższych szczeblach organizacyjnych, to jest w miejscu użytkowania sprzętu i możliwie bezpośrednio po uszkodzeniu.

W zależności od charakteru niesparwności (uszkodzeń) oraz wypracowania resursu (motogodzin, kilometrów) naprawy uzbrojenia i sprzętu dzieli się na drobne, bieżące i średnie. Naprawy te wykonywane są poprzez:

- wymianę zespołów;
- zamianę zespołów między takimi samymi typami urządzeń;
- odtwarzanie zespołów;
- kombinację powyższych metod.

Eskadry techniczne oraz plutony remontu pojazdów kołowych wykonują remonty drobne. Ich siły i środki dzieli się na dwa zespoły zabezpieczające prace na lotnisku stałym i zapasowym. Kierownictwo i nadzór nad organizacją i prowadzeniem prac obsługowo-naprawczych przy sprzęcie lotniczym sprawuje służba inżynieryjno-lotnicza we współdziałaniu ze służbą zaopatrzenia lotniczo-technicznego w zakresie zaopatrzenia w silniki, sprzęt lotniskowo-hangarowy, części zamienne i materiały jednorazowego użytku. W celu utrzymania w stałej gotowości bojowej sprzętu lotniczego, w pułkach lotnictwa myśliwskiego przeprowadza się obsługi bieżące i obsługi okresowe, naprawy drobne i bieżące zapewniające terminowe wykrycie i likwidowanie ewentualnych niesprawności. Wykryte podczas obsługi niesprawności usuwa personel techniczny pułku. Naprawy główne i średnie statków powietrznych przeprowadza się w Wojskowych Zakładach Lotniczych.

Remonty bieżące wszystkich rodzajów uzbrojenia i sprzętu technicznego realizują organiczne pododdziały remontowe oddziałów i ZT.

Remonty średnie sprzętu radiotechnicznego, samochodowego, łączności wykonują WT KOP a w odniesieniu do statków powietrznych - PWL KOP. Remonty sprzętu raketowego, radioelektronicznego i ubezpieczenia lotów wykonują warsztaty techniczne przełożonego. Warsztaty techniczne KOP (także przełożonego) wydzielają następujące zespoły:

- dwa zespoły ruchomych warsztatów (ZRW-1, ZRW-2) działające w terenie, poza miejscem stałej dyslokacji;
- zespół stacjonarnych warsztatów (ZSW), pozostający w miejscu stałego bazowania.

ZRW osiągają gotowość do wymarszu z miejsca stałego bazowania w drugiej dobie od czasu ogłoszenia pełnej gotowości bojowej. Podlegają one szefowi logistyki KOP, ale w

systemie zdecentralizowanym dowodzenie nimi przejmują szefowie logistyki ZT na korzyść którego będą wykonywały remonty. Rejony rozwinięcia ZRW określa szef logistyki KOP w porozumieniu z odpowiednimi szefami rodzajów wojsk i służb. Przy wyborze miejsca rozwinięcia ZRW należy uwzględnić następujące główne czynniki:

- dyslokację jednostek bojowych;
- zakładane kierunki nalotów ŚNP;
- przewidywane rejony największych strat uzbrojenia i sprzętu;
- możliwości zabezpieczenia logistycznego ich funkcjonowania;
- sieć drogową, warunki maskowania, obrony i ochrony.

Podstawową formą organizacyjną prowadzenia remontów będą naprawy w miejscu jego uszkodzenia lub w punktach zbiórki, wspólnych dla kilku stajonujących w pobliżu oddziałów.

Dla prowadzenia kalkulacji remontowych przyjmuje się naprawę o przeciętnej pracochłonności wyrażonej w rbh. Przedstawiono to w tabeli nr 1.

Tabela nr 1

RODZAJ SPRZĘTU	R_s (rbh)	R_B (rbh)
statki powietrzne	800	400
sprzęt raketowy	1200	200
sprzęt radiotechniczny	400	50
sprzęt samochodowy	50	15
sprzęt łączności	200	50
sprzęt UL	300	50
sprzęt naziemnej obsługi statków powietrznych	400	80
sprzęt inżynierski		30
broń strzelecka		1,5

2.4. Wsparcie lotniskowe

2.4.1. Właściwości ogólne

Istota wsparcia lotniskowego w korpusie OP polega na tworzeniu i utrzymywaniu właściwych oraz zgodnych z zasadami bazowania lotnictwa warunków zapewniających wykonanie przez niego zadań na współczesnym polu walki. Wsparcie lotniskowe polegać będzie głównie na zapewnieniu lotnictwu w czasie "P" i "W" sieci lotnisk sprawnych technicznie i eksploatacyjnie, o odpowiedniej rozbudowie fortyfikacyjnej zapewniającej skuteczną ochronę przeciwko wszelkim środkom rażenia.

Celem wsparcia lotniskowego jest:

- zapewnienie lotnictwu możliwości przyjęcia dogodnego ugrupowania do działań
- umożliwienie lotnictwu manewru na dowolny kierunek;
- umożliwienie pułkom lotnictwa rozśrodkowania sił i środków w sposób zapewniający maksymalne bezpieczeństwo;
- przygotowanie niezbędnej ilości ukryć dla ludzi i środków materiałowych.

Lotniska muszą spełniać pewne wymagania techniczne stawiane przez nowoczesne statki powietrzne. Zasadnicze znaczenie mają dwa parametry:

- długość i nośność nawierzchni lotniskowych, przede wszystkim drogi startowej (DS);
- odpowiednia infrastruktura (rozbudowa fortyfikacyjna i techniczna).

Charakterystyki techniczno-eksploatacyjne samolotów oraz oceny przedstawione przez ekspertów wskazują, że wykorzystanie lotnisk o gruntowych nawierzchniach drogi startowej jest i będzie praktycznie niemożliwe. Bazowanie lotnictwa będzie się więc sprowadzało tylko do lotnisk stałych i niektórych drogowych odcinków lotniskowych o odpowiednich parametrach technicznych. Można przyjąć, że dol będą, ze względu na słabo rozwiniętą infrastrukturę, wykorzystywane tylko do krótkotrwałego bazowania lotnictwa.

Liczba lotnisk i dol przewidywanych do bazowania oddziałów lotnictwa, powinna zapewnić ich rozśrodkowanie. Należy przyjąć, że w początkowym okresie operacji prowadzonej na obszarze kraju trzeba będzie zapewnić odpowiednią liczbę lotnisk dla wszystkich oddziałów biorących w niej udział. Aby określić potrzebną liczbę lotnisk, należy uwzględnić pożądaną współczynnik bazowania (lb) poszczególnych oddziałów lotnictwa. Współczynnik ten określa liczbę lotnisk, na których bazuje (z których prowadzi działania bojowe) każdy oddział lotnictwa. Uważa się, że w warunkach działań bojowych byłoby najbardziej pożądane bazowanie każdego oddziału lotniczego na co najmniej dwóch, a

najlepiej trzech lotniskach. Sytuacja taka byłaby najkorzystniejsza. Potrzebna, wyjściowa liczba lotnisk dla lotnictwa w początkowym okresie operacji, prawdopodobnie będzie ulegać zmniejszeniu w czasie jej trwania. . Podyktowane to będzie nieuniknionymi bezpowrotnymi stratami lotnictwa, zmniejszone bowiem stany poszczególnych oddziałów lotnictwa będą wymagały mniej lotnisk.

Rozmieszczenie lotnisk i drogowych odcinków lotniskowych powinno zapewnić przyjęcie dogodnego ugrupowania na początku operacji i w czasie jej trwania. Ugrupowanie lotnictwa przed wybuchem konfliktu powinno być dostosowane do potrzeb operacji tak, aby z chwilą jego wybuchu nie zachodziła konieczność wykonania operacyjnego manewru lotniskowego.

Wydaje się, że w działaniach na obszarze kraju nabiera pierwszorzędного znaczenia skuteczna rozbudowa fortyfikacyjna lotnisk pozwalająca na ukrycie zasadniczych sił i środków. Ocena możliwego zagrożenia i skutków uderzeń środków napadu powietrznego przeciwnika na lotniska na obszarze kraju sugeruje jednoznacznie, że rozbudowa fortyfikacyjna lotnisk powinna być typu stałego, a w rejonach o mniejszym stopniu zagrożenia uderzeniami - typu półstałego.

Przebieg rubieży styczności bojowej wojsk (RSBW) wzdłuż jednej z granic naszego państwa oraz konieczność prowadzenia działań przez lotnictwo z prawdopodobnie dokładnie rozpoznanej, sieci lotniskowej kraju, spowoduje wzrost zagrożenia lotnisk. Obiekty te, trudne do ukrycia przed przeciwnikiem, będą stosunkowo łatwe do niszczenia i blokowania. Spowoduje to konieczność podniesienia rangi maskowania operacyjnego, wyrażającego się, między innymi, w tworzeniu lotnisk pozornych o wyglądzie, wyposażeniu i funkcjonowaniu stwarzających wrażenie czynnych lotnisk, mających na celu wprowadzenie w błąd przeciwnika co do faktycznego bazowania lotnictwa i rozproszenie jego wysiłku.

2.4.2. Siły i środki do utrzymania stałej gotowości eksploatacyjnej lotnisk

Eksploatacja lotnisk wchodzi w zakres wsparcia lotniskowego, które obejmuje zespół przedsięwzięć realizowanych w celu stworzenia dogodnych warunków umożliwiających bezpieczny start i lądowanie statków powietrznych oraz zwiększenie skuteczności ochrony i obrony oddziału lotniczego przed środkami rażenia przeciwnika.

Zapewnienie stałej gotowości eksploatacyjnej lotniska należy do szefa logistyki oddziału lotniczego, który ponosi pełną odpowiedzialność za stan lotniska, w tym między innymi za:

- stałą gotowość pola wzlotów;

- gotowość urządzeń zabudowy służbowo-technicznej do zabezpieczenia lotów;
- realizację przedsięwzięć maskowania;
- organizację przedsięwzięć przeciwpożarowych.

Stałą gotowość eksploatacyjną lotniska osiąga się dzięki prawidłowej eksploatacji nawierzchni lotniskowych, właściwemu użytkowaniu urządzeń, codziennemu przeglądowi technicznemu oraz realizacji przedsięwzięć konserwacyjnych i napraw bieżących.

W zależności od pory roku i rodzaju nawierzchni, dowódca pułku (w oparciu o obowiązujące instrukcje i przepisy) ustala:

- sposób poruszania się ludzi i pojazdów mechanicznych na lotnisku;
- terminy napraw bieżących i prac związanych z utrzymaniem lotniska w stanie gotowości eksploatacyjnej;
- porządek wykonywania lotów, kołowania samolotów i sposób ich rozmieszczenia na lotnisku;
- kolejność prac związanych z odśnieżaniem i likwidacją oblodzenia na poszczególnych elementach lotniska.

Utrzymanie lotniska w stałej gotowości eksploatacyjnej obejmuje:

1) codzienny przegląd techniczny - ma na celu wykrycie uszkodzeń pola wlotów, dróg kołowania i urządzeń powstałych w wyniku eksploatacji lotniska, oddziaływania przeciwnika, opadów;

2) zabiegi konserwacyjne i naprawa bieżąca - mają na celu utrzymanie lub poprawienie stanu nawierzchni darniowej lotniska. Polegają one na:

- utrzymaniu odpowiedniej wilgotności gruntu;
- pielęgnacji nawierzchni trawiastej,
- usuwaniu uszkodzeń powstałych w czasie eksploatacji nawierzchni lotniska.

Zadania związane z utrzymaniem lotniska i jego urządzeń w stałej gotowości eksploatacyjnej wykonywane są z reguły siłami i środkami kompanii obsługi lotniska (kol) batalionu zaopatrzenia (bzaop). Dowódca kol jest komendantem lotniska.

Służba lotniskowa pułku lotnictwa myśliwskiego (plm) przeznaczona jest do utrzymania w stałej gotowości eksploatacyjnej pola wlotów, wewnątrz lotniskowych dróg kołowania, dróg dowozu, stanowisk dowodzenia i stoisk samolotów, wykonuje prace minersko-saperskie i przedsięwzięcia maskowania na lotniskach, a ponadto odpowiada za:

- zasilanie obiektów lotniskowych w energię elektryczną i jej transponowanie do żądanego napięcia;

- oświetlenie obiektów i urządzeń lotniskowych;

- utrzymanie na obiektach lotniskowych zapasów środków materiałowych do ich remontu (naprawy).

Do utrzymania i odbudowy przeznaczone są:

- kompanie obsługi lotnisk (kol) domobilizowywane do etatu czasu "W" w stanie gotowości bojowej zagrożenia wojennego (GBZW);

- kompanie remontu lotnisk (krl) - 2-3 w KOP mobilizowane w stanie pełnej gotowości bojowej (PiGB).

W strukturze kol znajdują się :

- dowódca kol - komendant lotniska;
- dowództwo (komenda);
- dwa plutony lotniskowe (obsługi lotnisk) każdy w składzie:
 - dwie drużyny eksploatacji lotnisk (obsługi lotnisk);
 - drużyna saperów i maskowania;
 - drużyna zaopatrywania w wodę;
- pluton energetyczny (elektroenergetyczny);
- magazyn sprzętu lotniskowego.

W tabeli nr 2 przedstawiono stan etatowy kol i krl.

Tabela nr 2

SKŁAD ETATOWY	kol		krl
	P	W	W
dowództwo	5	7	16
pluton lotniskowy	24	52	41
drużyna saperów i maskowania		12	
drużyna zaopatrywania w wodę		8	
pluton elektroenergetyczny	9	13	
pluton nawierzchni			29
pluton transportowy i maszynowy			57
pluton rozbudowy inżynierskiej			37
pluton remontowy			23
pluton obsługi			42
R A Z E M:	38	92	245

Wyposażenie w sprzęt do utrzymania gotowości eksploatacyjnej przedstawiono w tabeli nr 3

Tabela nr 3

WYPOSAŻENIE NAZWA SPRZĘTU	k o l		k r l	Wydajność na godzinę
	P	W	W	
koparka	-	2	3	30 m ³
spycharko - ładowarka	1	2	1	40 m ³
równiarka	1	1	1	0,4 ha
sprężarka	1	2	-	
zgarniacz śniegu	3	3	-	650 t
zamiatarka W-63	1	2	-	25.000 m ³
oczyszczarka	3	3	-	50.000 m ³
polewaczko - zmywarka	2	3	-	20.000 m ³
wywrotka	1	3	8	15 m ³
zgarniarka	-	-	3	
spycharka	1	2	5	80 m ³
dźwig	-	-	1	

2.4.3. Remont uszkodzonych nawierzchni lotniskowych

Prowadząc walkę o panowanie w powietrzu, przeciwnik od pierwszego dnia wojny w pierwszej kolejności będzie obezwładniał lotniska. Niszczone będą przede wszystkim lotniska wyższych klas, a więc lotniska na których będą bazowały lub nadające się do bazowania pułków lotnictwa myśliwskiego i myśliwsko-bombowego. Odbudowa (remont) lotnisk będzie miała istotny wpływ na działanie lotnictwa. Musi być wykonywana szybko, często przy zapewnieniu minimalnych warunków zabezpieczenia działań lotnictwa. Przeciwnik będzie z pewnością utrudniał prace remontowe atakując siły pracujące na lotnisku, jego bowiem środki rażenia pozwalają na skuteczne uderzenie na lotniska małymi siłami (para, klucz samolotów) i zniszczenie lub poważne uszkodzenie oraz zaminowanie drogi startowej, dróg kołowania i zabudowy lotniskowej. Zakres prac przy odbudowie drogi startowej jednego lotniska, w zależności od liczby bomb i rodzaju nawierzchni, może wynosić 2000-4500 m³ prac objętościowych i 2000-3000 m² prac powierzchniowych. Do odbudowy (remontu) będzie potrzeba wielu ton materiałów, a sama odbudowa, oprócz organicznych sił oddziału lotniczego, będzie wymagać użycia wyspecjalizowanych pododdziałów szczebla operacyjnego. Oddzielne

zagadnienie stanowi nieznajomość skutecznego sposobu rozminowania lotnisk z min narzutowych. Jeżeli nie zostanie on poznany, to odbudowa każdego lotniska może się przedłużyć o 3-4 dni aż do czasu samolikwidacji min.

Remont prowadzony będzie siłami kol i krl, a w przypadkach znacznych zniszczeń również przy wykorzystaniu sił i środków oddziału odbudowy lotnisk (ool).

Dobowe możliwości wykonawcze przedstawiają się następująco:

- a) kol wzmocniony grupą wykonawczą (30 ludzi) z pododdziałów plm:
 - 1000 m² robót powierzchniowych, 1000 m³ robót objętościowych;
- b) krl: 2000 m² robót powierzchniowych, 2000 m³ robót objętościowych.

Klasyfikację wielkości zniszczeń przedstawiono w tabeli nr 4.

Tabela nr 4

Wielkości zniszczeń	Objętość przemieszczonego gruntu podczas odbudowy	Powierzchnia zniszczonej nawierzchni
nieznaczne	do 4000 m ³	do 2500 m ²
średnie	4000 - 7000 m ³	2500 - 4000 m ²
duże	> 7000 m ³	> 4000 m ²

Dobowe możliwości remontowe lejów po bombach przy wykorzystaniu kol i krl przedstawiono w tabeli nr 5.

Tabela nr 5

Wagomiar bomb	Pododdziały		Razem
	kol	krl	
500 kg	1	3	4
250 kg	3	5	8
100 kg	5	7 - 8	(12-13)
Durandall	3	5	8

Możliwości czasowe odbudowy nawierzchni lotniskowych siłami kol przedstawiono w tabeli nr 6.

Tabela nr 6

Lp.	Rodzaj użytego środka rażenia	Powierzchnia do zabudowy (m ²)	Objętość gruntu dowożonego (m ³)	Czas odbudowy
1	<u>Przeciwbetonowe niekierowane bomby lotn.</u> - 10 bomb Durandall - 10 bomb BAT- 100	2000 500	1600 400	36 godz. 16 godz.
2	<u>Burzące niekierowane bomby lotnicze</u> - 10 bomb MK - 83	3100	2300	4 doby
3	<u>Kasetowa bomba lotnicza</u> - typ MW - 1 z 200 bombami STABO rażące pole 180 x 500 m do 500 x 2500 m przyjęto, że z tej liczby 80 trafień w naw. sztuczne	60 x 16 = 1280	900	1,5 doby

Powyższe dane dotyczą całości sił i środków kol, która zgodnie z przyjętymi zasadami zabezpieczenia działań bojowych, działa połową sił w składzie każdego z RZN (RWN) pułku.

Siły i środki do remontu lotnisk przedstawiono w tabeli nr 7.

Tabela nr 7

WYSZCZEGÓLNIENIE	Jm	kol	krł	Razem
a) Stan osobowy				
- oficerów	osób	5	12	17
- podoficerów	osób	14	32	46
- szeregowych	osób	79	206	285
- pracowników cywilnych	osób	2		2
RAZEM	osób	100	250	350
b) Sprzęt techniczny				
- spycharka	sztuk	2	3	5
- koparka	sztuk	2	2	4
- spycharko-koparka	sztuk	-	1	1
- zgarniarka	sztuk	-	2	2
- zgarniarko-ladowarka	sztuk	2	2	4
- betoniarka	sztuk	2	4	6
- walec ciężki	sztuk	4	2	6
- zagęszczarka wibracyjna	sztuk	2	1	3
- zagęszczarka krocząca	sztuk	-	2	2
- dźwig samochodowy	sztuk	1	1	2
- samochód ciężarowy 4t	sztuk	3	5	8
- samochód ciężarowy 7-10t	sztuk	3	4	7
- samochód ciężarowy 2,5t	sztuk	2	2	4
- wywrotka 4 m ³	sztuk	3	4	7
- wywrotka 10 m ³	sztuk	2	4	6

Zabezpieczenie materiałowe remontów przedstawiono w tabeli nr 8.

Tabela nr 8

Wyszczególnienie	J.m.	Zapasy "ZN" na każdym lotnisku	Z dostaw planu "RO" dla całości wojsk OP	
			Dostawy natychmiastowe	Dostawy krótkoterminowe
plyty MON 2	szt.	1000		8000
plyty JOMB	szt.	1500		
grysy 0 - 5 mm	ton	20		
grysy 5 - 16 mm	ton	50		
grysy 16 - 25 mm	ton	20		
tluczeń 40 - 60 mm	ton	50		
pospólka	ton	60		
asfalt	ton	15	230	
masa zalewowa	ton	15		
tarcica	m ³	5	225	225
cement	ton		3000	4500
żywica epoksydowa	ton			70
trylinka	szt.	5000		

Zapasy utrzymywane na lotnisku zapewniają wykonanie remontów o powierzchni 4000 m².

2.5. Pomoc medyczna

2.5.1. Właściwości ogólne

Pomoc medyczna w działaniach bojowych organizowana jest w celu zachowania dobrego stanu zdrowia żołnierzy, udzielania we właściwym czasie rannym i chorym pomocy przedlekarskiej, lekarskiej, kwalifikowanej, specjalistycznej oraz ich ewakuacji. Ważne jest przywrócenia jak największej liczbie żołnierzy zdolności do walki, obniżenie do minimum inwalidztwa, a także zapobieganie powstawaniu i szerzeniu się zachorowań epidemicznych.

Pomoc medyczna w działaniach bojowych korpusu OP obejmuje:

- przedsięwzięcia leczniczo-ewakuacyjne;
- przedsięwzięcia sanitarnohigieniczne i przeciwepidemiczne (w ścisłym powiązaniu z cywilną służbą zdrowia);

- sanitarną ochronę żołnierzy przed bronią masowego rażenia;
- zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne.

W czasie realizacji przedsięwzięć leczniczo-ewakuacyjnych rozróżnia się następujące rodzaje pomocy medycznej:

- pierwsza pomoc;
- pomoc przedlekarska;
- pierwsza pomoc lekarska z elementami pomocy chirurgicznej;
- kwalifikowana pomoc medyczna;
- specjalistyczna pomoc medyczna;

Do głównych zadań służby zdrowia KOP zalicza się:

- maksymalne zmniejszenie śmiertelności i inwalidztwa oraz zapewnienie jak najszybszego powrotu rannych i chorych do oddziałów i ZT;
- właściwa organizacja i prowadzenie etapowego leczenia i ewakuacji;
- organizacja zabezpieczenia materiałowego i transportu sanitarnego;
- zapewnienie właściwego stanu sanitarnohigienicznego i przeciwepidemicznego wojsk.

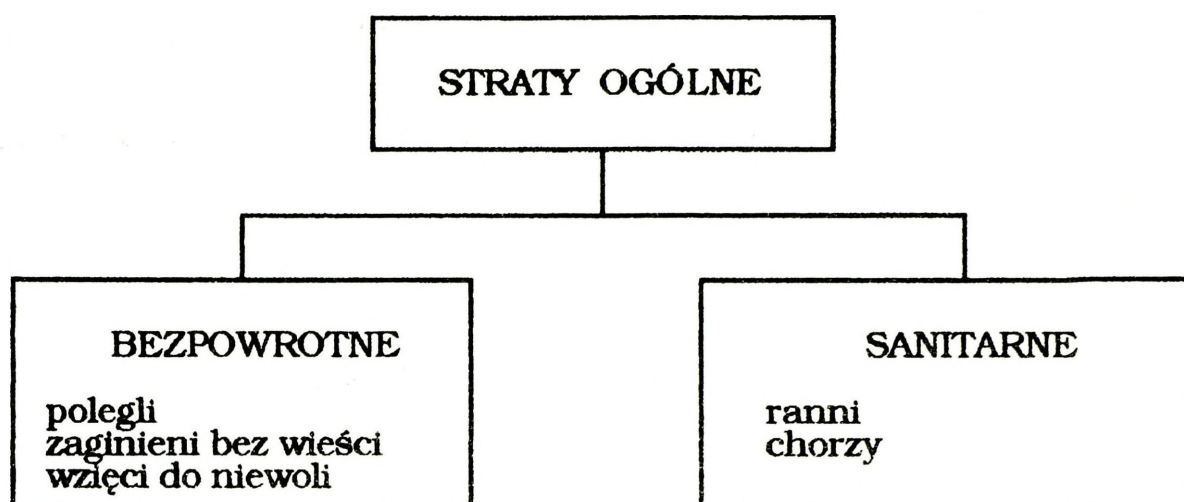
Skuteczność działania służby zdrowia KOP determinują dwa główne czynniki:

- wielkość i struktura strat sanitarnych ponoszonych przez wojska;
- stan sił i środków służby zdrowia wraz ze sposobem ich funkcjonowania w czasie działań bojowych.

Obydwa te czynniki nie są stałe i zmieniają się w określonych granicach. Pierwszy z nich podlega właściwie niewielkim możliwościom kształtowania, natomiast drugi może być kształtowany przez służbę zdrowia w znacznie większej rozpiętości.

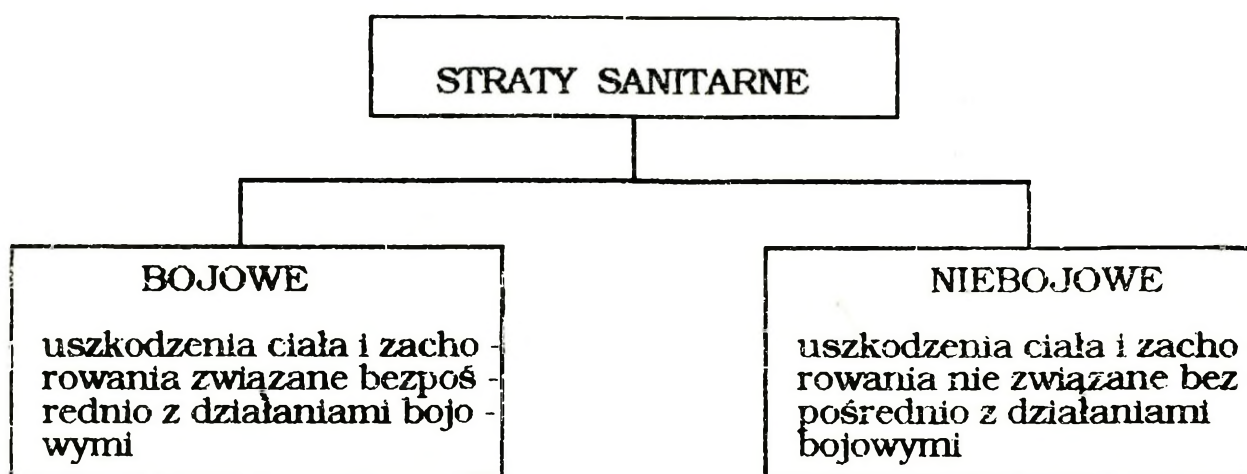
2.5.2. Prognozowanie strat sanitarnych

Całość strat wojsk KOP w sile żywej określa się terminem "*straty ogólne*". Straty ogólne dzieli się na bezpowrotne i sanitarne. Podział ten przedstawiono na rys. nr 1.

Rys. nr 1. Podział strat ogólnych w sile żywej

Ocenia się, że stosunek strat bezpowrotnych do strat sanitarnych w przyszłej wojnie wyniesie prawdopodobnie 1 : 2. Do strat sanitarnych zalicza się wszystkich żołnierzy korpusu OP, którzy doznali uszkodzenia ciała (psychiki) w czasie działań bojowych i otrzymali pomoc w punktach medycznych lub szpitalach. Podział strat sanitarnych przedstawiono na rys. nr 2.

Rys. nr 2. Podział strat sanitarnych

Wielkość strat sanitarnych zależy między innymi od:

- miejsca i roli korpusu w systemie obrony powietrznej RP;
- stosowanych środków rażenia;
- intensywności działań bojowych;
- doświadczenia bojowego żołnierzy;
- warunków terenowych i atmosferycznych.

W pierwszej fazie operacji przeciwpowietrznej należy liczyć się z uderzeniami na obiekty KOP (są one dla przeciwnika obiektami pierwszej kolejności oddziaływania) bronią precyzyjnego rażenia, w wyniku których mogą powstać straty sanitarne porównywalne jak po uderzeniach bmr małej mocy. Największych strat należy się spodziewać w pułkach lotnictwa myśliwskiego. Wpływ na wielkość tych strat będą miały charakterystyczne warunki pracy na lotniskach stwarzające okoliczności sprzyjające uderzeniom przeciwnika. Są to głównie płaski i odkryty teren pola wzlotów oraz płaszczyzn w strefach rozśrodkowania samolotów, a także dość długi czas odtwarzania gotowości bojowej samolotów. W tym czasie około 70% stanu osobowego pułku przebywać będzie poza ukryciami. Struktura strat sanitarnych może być następująca:

- personel latający - około 5% strat;
- personel techniczny SIL - około 30% strat;
- pozostali - około 65% strat.

W oddziałach WR i WRt straty sanitarne będą prawdopodobnie około 50% niższe ze względu na przebywanie stanu osobowego w schronach i ukryciach.

W odniesieniu do pododdziałów, ZT KOP prognozuje się straty na następującym poziomie:

- w plm (stan osobowy na lotnisku bazowania) - 180-350 żołnierzy (średnio - 225);
- w plm (jedna eskadra na lotnisku zapasowym) - 80-120 żołnierzy (średnio - 100);
- w brt - 120-180 żołnierzy (średnio - 150);
- w krt - 30 -- 70 żołnierzy (średnio - 50);
- w dr - 70 - 90 żołnierzy (średnio - 80);
- inne jednostki KOP - 25-30% stanu osobowego.

Prognoza dotycząca powrotu żołnierzy porażonych, rannych lub chorych jest następująca:

- 5% strat sanitarnych powróci w ciągu 7 dni;
- 10% w ciągu dwóch tygodni;
- 50% w ciągu trzech miesięcy;
- reszta nie powróci nigdy (zgony lub trwałe kalectwo) lub powróci w terminie późniejszym.

2.5.3. Przedsięwzięcia leczniczo - ewakuacyjne

Istota przedsięwzięć leczniczo-ewakuacyjnych polega na udzielaniu we właściwym czasie podstawowej pomocy lekarskiej i kwalifikowanej pomocy medycznej rannym i chorym żołnierzom oraz na ich leczeniu w połączeniu z ewakuacją do punktów medycznych.

Celem przedsięwzięć leczniczo-ewakuacyjnych jest ratowanie życia rannych i chorych żołnierzy, przywracanie im w jak najkrótszym czasie zdolności bojowej i zmniejszenie do minimum ich inwalidztwa.

W postępowaniu leczniczo-ewakuacyjnym obowiązuje system leczenia etapowego z ewakuacją według wskazań. Polega na wykonywaniu we właściwym czasie kolejnych czynności leczniczych w punktach medycznych w połączeniu z ewakuacją rannych i chorych do szpitali według wskazań lekarskich. Istotą tego systemu jest rozdzielenie całego procesu leczniczego na szereg czynności wykonywanych w poszczególnych punktach medycznych. O skuteczności systemu decydują:

- kolejność wykonywania czynności leczniczych;
- następowość czynności leczniczych;
- właściwy czas udzielania pomocy medycznej.

Kolejność wykonywania czynności leczniczych jest to sukcesywne wzrastanie ich rodzaju i zakresu w kolejnych punktach medycznych.

Następowość czynności leczniczych jest to stosowanie jednolitych metod leczenia. Osiąga się je przez jednakowe pojmowanie procesów patologicznych zachodzących w organizmie ludzkim oraz stosowanie jednakowych metod profilaktyki i leczenia rannych i chorych.

Właściwy czas udzielania pomocy medycznej, licząc od chwili zranienia, często decyduje o uratowaniu życia rannym i chorym. Zapobiega on również rozwojowi powikłań i tym samym zapewnienia możliwości szybkiego wyleczenia.

System leczenia etapowego przewiduje rozdzielenie procesu leczenia na szereg czynności. Istnieje więc konieczność, aby personel każdego punktu medycznego wiedział co ustalono i wykonano rannemu czy choremu na poprzednim etapie. Uzyskuje się to dzięki prowadzeniu dla każdego rannego i chorego tzw. karty ewakuacyjnej. Znajduje się ona bez przerwy przy rannym i chorym aż do wyleczenia.

Podstawowym ogniwem służby zdrowia w ZT i oddziałach korpusu OP jest **kompania medyczna**, która rozwija Oddziałowy Punkt Medyczny (OPM). Pracują w nim brygady lekarskie - lekarz i pielęgniarka posiadający do dyspozycji sprzęt i materiały sanitarne według należności. W plm są cztery takie brygady lekarskie, w brt - dwie oraz po jednej w dr OP.

Możliwości jednej brygady w zakresie udzielania pierwszej pomocy to opatrzenie 4 rannych oraz 10 porażonych bojowymi środkami trującymi (BST) w ciągu godziny. Stwarza to możliwość udzielenia pomocy medycznej w plm 64-96 rannym w ciągu 4-6 godzin lub 80 porażonym BST w ciągu 2 godzin. W OPM hospitalizuje się rannych z czasem leczenia do 7 dni, a wymagający dłuższego leczenia ewakuowani są do szpitali wojskowych i cywilnych.

Organizację udzielania pomocy i ewakuacji w toku działań bojowych przedstawiono na rys.nr 3

Punkty zbiórki porażonych	OPM	Szpitale
		 lotnicze wojskowe cywilne
Pierwsza pomoc medyczna		
Przedlekarska pomoc medyczna		
Pierwsza pomoc lekarska		
		Kwalifikowana pomoc medyczna
		Specjalizowana pomoc medyczna

Rys. nr 3. Organizacja udzielania pomocy i ewakuacji.

Ewakuację wszystkich porażonych z punktów zbiórki porażonych (PZP) do OPM prowadzi się systemem "na siebie" przy wykorzystaniu własnego transportu sanitarnego i ogólnego przeznaczenia. Przyjmuje się, że dalszej ewakuacji podlegać będzie około 90% porażonych. W OPM pozostaną tylko lekko ranni (5%) z czasem leczenia do 7 dni oraz ciężko ranni (5%) dla których transport mógłby być zagrożeniem życia. Ta grupa będzie ewakuowana po uzyskaniu zdolności do transportu (wyprowadzenie z szoku, zatamowanie krwotoków itp.).

Ewakuacja z OPM do najbliższych szpitali zarówno wojskowych i cywilnych prowadzona będzie systemem "od siebie" przy wykorzystaniu etatowych środków sanitarnych i ogólnego

przeznaczenia jednostek. W przypadku masowych strat do ewakuacji wykorzystywane będą siły i środki mobilizowanego plutonu samochodów sanitarnych (plssan), który może w jednym rejsie przewieźć 696 porażonych, w tym 432 miejsc leżących.

Ranni i porażeni spośród personelu latającego oraz wysokokwalifikowanego personelu dowódczego i technicznego ewakuowani będą drogą lotniczą do WIML (szpitala lotniczego).

W przypadku działania plm z dwóch lotnisk, na lotnisko zapasowe kieruje się wydzielonych lekarzy, personel pomocniczy, transport sanitarny oraz z materiałami sanitarnymi, lekami zgodnie z należnością etatową.

Pomoc medyczną w krt organizuje i realizuje podoficer sanitarny. Jest on wyposażony w materiały sanitarne, leki i inne środki zgodnie z należnością etatową. W krt organizuje się gniazdo rannych z którego po udzieleniu pomocy przedlekarskiej, rannych ewakuuje się przystosowanym transportem ogólnego przeznaczenia lub przydzielonym transportem sanitarnym do najbliższych szpitali wojskowych lub cywilnych.

Stany osobowe kompanii zakłóceń radioelektronicznych (kzrel) i kompanii rozpoznania radioelektronicznego (krrel) posiadają wyłącznie indywidualne środki wyposażenia medycznego i są na zabezpieczeniu medycznym jednostek do których są przydzielone gospodarczo.

2.5.4. Działalność sanitarnohigieniczna i przeciwepidemiczna

Działalność sanitarnohigieniczna i przeciwepidemiczna prowadzona w wojskach korpusu OP ma na celu zapewnienie wysokiej sprawności fizycznej i zdrowotnej żołnierzy oraz zapobieganie powstawaniu i szerzeniu się chorób, zwłaszcza chorób zakaźnych.

Zachorowalność żołnierzy zależy między innymi od warunków bytowych, klimatycznych, sanitarnohigienicznych rejonu oraz ich obciążenia psychofizycznego. Największe zagrożenie stanowi użycie przez nieprzyjaciela broni biologicznej.

Do zasadniczych *czynności sanitarnohigienicznych* w oddziałach i ZT korpusu OP zalicza się:

- kontrolę stanu zdrowia żołnierzy oraz warunków rozmieszczenia w terenie;
- kontrolę warunków żywienia i zaopatrywania w wodę;
- nadzór nad przestrzeganiem przepisów higieny osobistej i zbiorowej;
- nadzór nad kąpielą żołnierzy i praniem bielizny.

Czynności przeciwepidemiczne organizuje się w celu zapobieżenia powstawaniu zachorowań zakaźnych, a w razie pojawienia się ich, w celu szybkiej lokalizacji i likwidacji ognisk epidemicznych. Zakres czynności przeciwepidemicznych jest różny, a zależy głównie od tego, czy choroby zakaźne występują czy też nie w danym oddziale lub w rejonie jego rozmieszczenia. Do zasadniczych czynności należą:

- rozpoznanie sanitarno-epidemiczne oraz stała obserwacja rejonów rozmieszczenia i działania oddziałów;
- kontrola sanitarno-epidemiczna żołnierzy przybywających jako uzupełnienie;
- wykonywanie zabiegów profilaktycznych w celu uodpornienia żołnierzy przeciwko chorobom zakaźnym;
- systematyczne wykrywanie i leczenie nosicieli chorób zakaźnych.

W celu izolacji zakaźnie chorych lub podejrzanych o choroby zakaźne w OPM organizuje się izolatory. Chorych i podejrzanych o choroby ewakuuje się wydzielonymi środkami transportu sanitarnego bezpośrednio do szpitala zakaźnego.

2.5.5. Sanitarna ochrona wojsk przed bronią masowego rażenia

Sanitarna ochrona wojsk przed skutkami użycia przez nieprzyjaciela broni masowego rażenia jest to zapobieganie jej następstwom, polegające na przeprowadzaniu zabiegów sanitarnych, stosowaniu środków hamujących lub osłabiających rozwój procesów patologicznych wywołanych działaniem na organizm ludzki czynników tego rażenia.

Służba zdrowia oddziałów i ZT korpusu OP wyposażona jest w specjalne środki profilaktyczne i lecznicze (odtrutki, surowice, szczepionki, środki odkażające i preparaty radioochronne). Zadanie służby zdrowia polega na wyposażeniu żołnierzy w indywidualne pakiety przeciwichemiczne (IPP) i środki przeznaczone do dezynfekcji wody oraz zapoznanie ze sposobami posługiwania się nimi.

Służba zdrowia sprawuje nadzór nad prowadzeniem zabiegów sanitarnych u żołnierzy, którzy ulegli skażeniu substancjami promieniotwórczymi i środkami biologicznymi, a także nad dezynfekcją umundurowania, wyposażenia i uzbrojenia. Ocenia ponadto stan zdrowia żołnierzy tj. wysokość pochłoniętej dawki promieniowania, jak również możliwość ich wykorzystania w dalszej walce.

Personel służby zdrowia orzeka także o przydatności do użytkowania wody i żywności, które uległy skażeniu, jak również prowadzi obserwację i rozpoznanie rejonów rozmieszczenia wojsk korpusu OP.

2.5.6. Zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne

Zaopatrywanie w sprzęt i materiały medyczne realizowane jest przy wykorzystaniu rejonowych baz zaopatrzenia (rbz) jakimi są wojskowe szpitale stacjonarne i składnice sanitarne oraz w drodze zakupów w terenowych przedsiębiorstwach zaopatrzenia farmaceutycznego.

Organem zaopatrującym oddziały, ZT korpusu OP w sprzęt i materiały medyczne jest szef służby zdrowia korpusu OP. Podstawę zaopatrywania w sprzęt i materiały medyczne stanowią tabele należności dołączone do etatów czasu wojennego. Należności te obejmują:

- materiały indywidualnego wyposażenia żołnierzy w ilości wystarczającej do udzielania pomocy rannym i chorym w liczbie równej stanom etatowym oddziałów, ZT;
- materiały zaopatrzenia bieżącego na miesiąc;
- materiały zaopatrzenia bojowego w ilości wystarczającej do udzielania pomocy rannym i chorym w liczbie równej 30% stanu etatowego żołnierzy.

2.6. Zabezpieczenie komunikacyjne

W warunkach współczesnych działań bojowych, charakteryzujących się wysokim stopniem manewrowości a jednocześnie dużymi możliwościami destrukcyjnymi przeciwnika na infrastrukturę komunikacyjną kraju, funkcjonowanie systemu zabezpieczenia komunikacyjnego zarówno na rzecz wojsk KOP jak i ich zabezpieczenia logistycznego, będzie miało wpływ na pomyślną realizację działań obronnych.

W nowych uwarunkowaniach operacyjnych i logistycznych, system zabezpieczenia komunikacyjnego KOP został oparty na następujących założeniach:

- a) zabezpieczenie komunikacyjne działań bojowych stanowi element ogólnego systemu komunikacyjnego kraju;
- b) za funkcjonowanie systemu komunikacyjnego kraju odpowiada minister Transportu i Gospodarki Morskiej;
- c) resorty transportu i ochrony środowiska podległym potencjałem wykonują na rzecz SZ zadania związane z zabezpieczeniem taborowym przewozów wojskowych oraz zapewnieniem żywotności sieci i obiektów komunikacyjnych a komunikacja wojskowa współuczestniczy w realizacji tych zadań, zwłaszcza zapewniających płynność i ciągłość przewozów oraz ruch na priorytetowych kierunkach kolejowych i drogowych;

d) komunikacja odpowiada w pełnym zakresie za organizację, planowanie i kierowanie przewozami wojskowymi oraz ruchem na wojskowych drogach samochodowych.

2.6.1. Właściwości ogólne

Organizacja zabezpieczenia komunikacyjnego wojsk korpusu OP uwarunkowana jest specyfiką prowadzonych działań. Zależy to od treści zadań bojowych korpusu, charakteru zadań wojsk lądowych, warunków terenowych i atmosferycznych, stanu technicznego środków transportowych i ich możliwości przewozowych oraz wielkości zadań przewozowych. Tak znaczna ilość uwarunkowań powoduje, że plany zabezpieczenia komunikacyjnego w OW opracowywane są w kilku wariantach oraz cechuje je duża szczegółowość.

Do głównych zadań zabezpieczenia komunikacyjnego wojsk KOP należeć będzie:

a) w okresie mobilizacyjno-operacyjnego rozwinięcia:

- skorygowanie i przygotowanie sieci komunikacyjnej znaczenia obronnego pod kątem zabezpieczenia przygotowania oraz funkcjonowania systemu zaopatrywania i obsługi wojsk;
- rozwinięcie wojennego systemu kierowania i kontroli ruchu wojsk;
- uruchomienie masowych przewozów wojskowych związanych z podjęciem, ewakuacją i rozśrodkowaniem zapasów materiałowych oraz przegrupowaniem wojsk na zagrożone kierunki;
- zorganizowanie osłony technicznej sieci komunikacyjnej oraz wojennego systemu dowodzenia jednostkami i organami komunikacji wojskowej.

b) w okresie prowadzenia działań obronnych:

- realizacja przewozów wojskowych z wykorzystaniem wszystkich rodzajów transportu;
- kierowaniem ruchem na wojskowych drogach samochodowych, przewozami wojskowymi na sieci kolejowej (wodnej) oraz potencjałem wykonawczym komunikacji wojskowej;
- korygowanie przebiegu i utrzymania sieci komunikacyjnej zgodnie z potrzebami sił zbrojnych.

W realizacji zadań zabezpieczenia komunikacyjnego przewiduje się udział sił i środków następujących pionów:

- terytorialnego - wydzielane będą z przedsiębiorstw kolejowych, drogowych, mostowych i gospodarki wodnej, resortów transportu i ochrony środowiska;

- funkcjonalnego - będą to jednostki zmilitaryzowane podporządkowane organizacyjnie tym resortom;

- militarnego - składające się głównie z jednostek i organów komunikacji wojskowej.

Planowane czasy mobilizacyjnego i operacyjnego rozwinięcia jednostek i organów komunikacji wojskowej OW wynoszące od 1 do 6 dób, pozwolą na równomierne narastanie sił i środków działających w systemie zabezpieczenia komunikacyjnego wojsk.

2.6.2. Przewozy wojskowe

W działaniach bojowych korpusu OP zadania przewozowe dotyczą głównie dowozu środków zaopatrzenia, ewakuacji medycznej i technicznej, a także ewakuacji materiałowej. Zwiększone zadania przewozowe mogą wystąpić głównie w okresie przygotowania operacji, kiedy to oprócz odtwarzania zapasów ruchomych zaopatrzenia konieczne jest zgromadzenie zapasów doraźnych wybranych ich asortymentów. Zapewnienie ciągłości realizacji zadań przewozowych wymaga kompleksowego użycia wszystkich dostępnych rodzajów transportu. Odnosi się to głównie do przewozów realizowanych w ogniwie przełożony - korpus. W ogniwie tym przewiduje się wykorzystanie głównie transportu samochodowego i kolejowego, jako podstawowych rodzajów transportu.

Dominującym rodzajem transportu w ogniwie korpus - ZT (oddziały) będzie transport samochodowy. Jego udział w przewozach ocenia się na około 95%.

Przewozy cechować będzie ruch w różnych, często zmieniających się kierunkach oraz duże wahania w natężeniu tego ruchu spowodowane między innymi zmianą rozmieszczenia jednostek, elementów logistycznych i sytuacji operacyjnej oraz stanem technicznym sieci komunikacyjnej i środków transportowych.

W celu zapewnienia przegrupowania wojsk oraz dowozu i ewakuacji środków materiałowych i technicznych środków bojowych wyznaczono na obszarze kraju następującą ilość dróg samochodowych o znaczeniu obronnym:

- 14 dróg o przebiegu wschód - zachód;
- 5 dróg o przebiegu północ - południe;
- 2 drogi łączące przeciwległe regiony kraju "po przekątnej";
- 7 centralnych dróg samochodowych dla dowozu środków materiałowych i ich ewakuacji między OW a także dla potrzeb OW.

Taki układ sieci samochodowych dróg znaczenia obronnego wynika z zakładanej koncepcji prowadzenia działań obronnych i związanych z tym kierunków przegrupowania wojsk oraz dowozu zaopatrzenia.

Niezależnie od wytypowanego i przygotowanego w okresie pokoju układu dróg o znaczeniu obronnym, podlegających w całości osłonie technicznej w okresie wojny - wykorzystywane będą, w zależności od bieżących potrzeb wojsk KOP inne drogi samochodowe łączące wojskowe lub cywilne stacjonarne źródła zaopatrzenia z drogami centralnymi. Ta swoista "pajęczyna dróg" nie będzie jednak, ze względu na brak sił podlegała osłonie technicznej a jej konfiguracja będzie ulegała nieustannym zmianom zależnie od aktualnych potrzeb dowozowych niższych szczebli zaopatrywania oraz aktualnego stanu przejezdności dróg.

2.6.3. System kierowania i kontroli ruchu wojsk

System kierowania i kontroli ruchem wojsk stanowić będzie kompleks przedsięwzięć organizacyjno-technicznych oraz wzajemnie powiązanych i współpracujących ze sobą sił i środków organów wojskowych, policji oraz administracji lokalnej (rejonowej) funkcjonujących na rzecz zapewnienia siłom zbrojnym zorganizowanego i bezkolizyjnego przemieszczania się po wojskowych drogach samochodowych. Będzie to główne zadanie tego systemu.

System ten funkcjonować będzie w oparciu o następujące zasady:

- odpowiedzialność za koordynację całokształtu zadań związanych z zabezpieczeniem przegrupowania wojsk operacyjnych ponosić będzie pion operacyjny Sztabu Generalnego WP;
- odpowiedzialność za przygotowanie sił i środków oraz rozwinięcie i funkcjonowanie systemu kierowania i kontroli ruchem wojsk ponosi komunikacja wojskowa szczebla centralnego, okręgowego i rejonowego;
- planowanie ruchu w poszczególnych ogniwach systemu odbywać się będzie przy uwzględnieniu przede wszystkim potrzeb wojsk oraz wytycznych, wymagań i potrzeb przełożonego.

Organami kierowania systemu są:

- na szczeblu centralnym - Zarząd Komunikacji Sztabu Generalnego WP;
- na szczeblu okręgowym - Oddział Komunikacji OW;
- na szczeblu rejonowym - Sekcja Komunikacji RSzW.

Siłami wykonawczymi systemu są nowoformowane kompanie regulacji ruchu (krr) w ilości odpowiadającej liczbie RSzW (16-17) z możliwością wydzielenia 24 plutonów regulacji ruchu (pr) i obsługi 120-160 km dróg przez każdą krr.

3. KIEROWANIE ZABEZPIECZENIEM LOGISTYCZNYM WOJSK KORPUSU OP

3.1. Istota i treść kierowania zabezpieczeniem logistycznym

Istota kierowania wyraża się w powiązaniach zachodzących w układzie: organy kierowania - wykonawcy. Powiązania te występują w działaniach bojowych w sposób ciągły. Należy je więc rozumieć jako celowo ukierunkowany proces zbierania informacji, przetwarzania i przekazywania jej do wykonawców oraz wewnątrz sztabu logistyki KOP.

Celem kierowania zabezpieczeniem logistycznym wojsk korpusu OP w działaniach bojowych jest zaopatrywanie oddziałów, ZT w środki materiałowe i techniczne środki bojowe, uzbrojenie i sprzęt techniczny oraz świadczenie usług: materiałowych, naprawczych, remontowych, medycznych a także utrzymywanie ich zdolności do prowadzenia działań bojowych.

Na proces kierowania składa się:

- przewidywanie (prognozowanie) rozwoju sytuacji podczas zaopatrywania oddziałów, ZT ich zabezpieczeniu technicznym i medycznym;
- stwarzanie dobrych warunków do działania organom i urządzeniom oraz oddziałom logistycznym;
- zapewnienie jednolitości planowania na wszystkich szczeblach kierowania i realizacji planu zabezpieczenia logistycznego;
- systematyczna korekta decyzji logistycznych wynikająca z rozwoju sytuacji;
- umiejętne przeciwdziałanie poczynaniom przeciwnika, zmierzającego do zakłócenia funkcjonowania systemu logistycznego KOP.

Treść kierowania procesem zabezpieczenia logistycznego wojsk KOP zawiera się w realizacji funkcji związanych z:

- utrzymaniem sił i środków logistycznych w gotowości do działania;
- zbieraniem i opracowywaniem informacji o stanie posiadanych sił i środków logistycznych;
- precyzowaniem celu i zamiaru logistycznego;
- ustaleniem etapów, sposobów i wariantów działania sił logistycznych oraz podejmowaniem decyzji i doprowadzeniem jej we właściwym czasie do wykonawców;
- pozyskiwaniem zasobów ludzkich dla systemu logistycznego oraz środków materiałowych, technicznych środków bojowych, uzbrojenia i sprzętu technicznego;
- planowaniem procesu zabezpieczenia logistycznego;
- organizowaniem współdziałania wojskowo - cywilnego;
- zapewnieniem warunków do właściwego zrozumienia przez wszystkich zainteresowanych zadań i celu zabezpieczenia logistycznego;
- pobudzaniem podwładnych do działania oraz wyzwalaniem u nich inicjatywy;
- organizowaniem oraz sprawdzaniem systemu kierowania zabezpieczeniem logistycznym w KOP;
- kontrolą wykonywania zadań.

3.2. Przeznaczenie i zadania organów logistycznych KOP

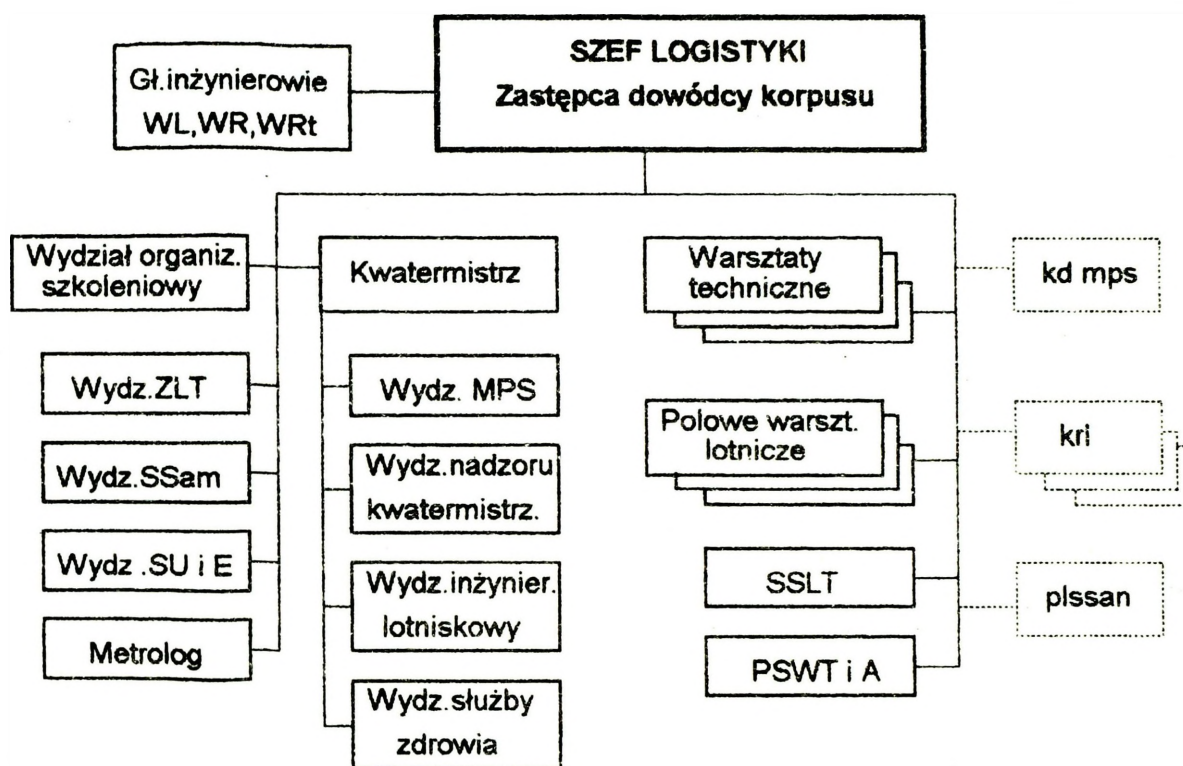
3.2.1. Organa kierowania

Służby logistyczne związku taktyczno-operacyjnego OP są organem dowódcy korpusu w zakresie organizacji i kierowania zabezpieczeniem logistycznym wojsk podczas procesu codziennego szkolenia oraz w czasie trwania operacji (obronnych, zaczepnych). Ich strukturę przedstawiono na rys. nr 4.

W skład logistycznych organów kierowania korpusu OP wchodzi:

- wydział organizacyjno-szkoleniowy;
- wydział sprzętu uzbrojenia i elektroniki;
- wydział służby samochodowej;
- wydział zaopatrzenia lotniczo-technicznego;
- kwatermistrzostwo z wydziałami:
 - inżynieryjno - lotniskowym;

- służby mps;
- służby zdrowia
- nadzoru intendenckiego
- wydziały techniczne (np. służby inżynieryjno-lotniczej, wojsk raketowych, wojsk radiotechnicznych) podległe zastępcy dowódcy korpusu ds. techniki i zaopatrzenia (szefowi logistyki) jedynie pod względem fachowym.

Rys.nr 4. Struktura organizacyjna służb logistycznych KOP (wariant)

Pracą wymienionych wydziałów kieruje zastępca dowódcy korpusu ds. techniki i zaopatrzenia (szef logistyki). Podlega on bezpośrednio - dowódcy korpusu i zgodnie z jego wolą (decyzją) kieruje procesem zabezpieczenia logistycznego. Jest przełożonym wszystkich żołnierzy korpusu z wyjątkiem pozostałych (równorzędnych) zastępców dowódcy korpusu. Pod względem fachowo-specjalistycznym podlega zastępcy dowódcy wojsk lotniczych i OP do spraw techniki i zaopatrzenia (szefowi logistyki WLOP).

Główne zadania logistycznych organów kierowania korpusu OP związane są z funkcją organizacyjno-koordynacyjną oraz kierowniczą w działalności szkoleniowej i w procesie zabezpieczenia logistycznego jednostek wchodzących w skład korpusu. Ponadto do podstawowych funkcji logistycznych organów kierowania należy: zbieranie, przechowywanie,

przetwarzanie i przygotowywanie informacji (danych) logistycznych zapewniających dowódcy korpusu OP możliwość powzięcia optymalnych decyzji w zakresie zabezpieczenia logistycznego działań bojowych i manewru jednostek (lotnictwa myśliwskiego - na lotniska zapasowe i drogowe odcinki lotniskowe, dywizjonów raketowych - na nowe stanowiska ogniowe, jednostek radiotechnicznych - na nowe pozycje bojowe).

Generalnie, rola poszczególnych wydziałów jest następująca:

a) wydział organizacyjno - szkoleniowy - bezpośredni organ wykonawczy zastępcy dowódcy korpusu ds TiZ; spełnia funkcję sztabu. Jego podstawowe zadania sprowadzają się do:

- planowania, organizowania i koordynowania pracy komórek logistycznych;
- planowania i organizowania kontroli;
- opracowywania koncepcji planu wsparcia logistycznego działań bojowych;
- organizowania współpracy ze służbami logistycznymi sąsiadów oraz OW;
- organizacji szkolenia taktyczno - specjalistycznego;
- planowania i realizacji przewozów.

b) wydziały poszczególnych służb logistycznych (Wydział ZLT, Wydział Służby Samochodowej, Wydział Uzbrojenia i Elektroniki, Wydział Służby Zdrowia oraz podległe kwatermistrzowi: Wydział Inżynieryjno - Lotniskowy, Wydział Materiałów Pędnych i Smarów, Wydział Nadzoru Intendenckiego) oraz podległe bezpośrednio zastępcy dowódcy korpusu ds TiZ (szefowi logistyki) organizują i realizują określone zadania wsparcia logistycznego wojsk korpusu w wyspecjalizowanych dziedzinach.

c) wydziały służb technicznych wchodzące w skład szefostw poszczególnych rodzajów wojsk (np, Szefostwa Wojsk Rakietowych, Szefostwa Wojsk Lotniczych czy Szefostwa Wojsk Radiotechnicznych) realizują zadania związane z zaopatrywaniem, eksploatacją, szkoleniem w tych pionach. Szefowie rodzajów wojsk podlegają bezpośrednio dowódcy korpusu, zastępcy dowódcy ds TiZ podlegają jedynie pod względem fachowo - specjalistycznym. Wydziały te prowadzą działalność specjalistyczną w swoich pionach i zajmują się całokształtem zagadnień związanych z użytkowaniem i eksploatacją sprzętu bojowego. Kierują się w tym zakresie ustaleniami bezpośrednich przełożonych (szefów rodzajów wojsk) a w sprawach organizacji wsparcia (serwisu) technicznego, remontu sprzętu, zaopatrzenia oraz szkoleni specjalistycznego - wytycznymi zastępcy dowódcy korpusu OP.

3.2.2. Organa wykonawcze

W składzie pododdziałów i urządzeń logistycznych korpusu OP mogą się znajdować jednostki zaopatrzeniowe, inżynieryjno-lotniskowe, transportowe, ewakuacyjno-remontowe, produkcyjno-usługowe i medyczne. Zarówno rodzaj jak i liczba tych jednostek nie są stałe. Zależą one od wielu czynników, między innymi od: składu bojowego korpusu, rodzaju sprzętu znajdującego się w wyposażeniu jednostek korpusu, zadań stojących przed korpusem, warunków (atmosferycznych, geograficznych) rejonu obrony, miejsca i roli korpusu w systemie OP RP itd. Na szczęblu korpusu OP mogą występować następujące pododdziały i urządzenia logistyczne:

- składnica sprzętu lotniczo - technicznego;
- kompanie remontu lotnisk;
- kompania dowozu mps;
- pluton samochodów sanitarnych;
- polowy warsztat lotniczy;
- warsztat techniczny (WT);
- polowa stacja wytwarzania tlenu i azotu.

Składnica sprzętu lotniczo-technicznego - przeznaczona jest do przyjmowania utrzymywania i wydawania (wysyłania) sprzętu i materiałów lotniczo-technicznych, amunicji lotniczej, części wymiennych i materiałów do sprzętu elektrogazowego, łączności i ubezpieczenia lotów oraz sprzętu wysokościowo-ratowniczego.

Składnica dysponuje siłami i środkami zapewniającymi jej określoną samodzielność i możliwość wykonywania zadań związanych z przyjmowaniem, przechowywaniem i wydawaniem środków materiałowych, ich dowozem do jednostek lotnictwa (na lotniska) oraz ewakuacją zbędnego i uszkodzonego sprzętu oraz środków materiałowych.

Składnica, po osiągnięciu pełnej gotowości bojowej, będzie dysponowała środkami transportu samochodowego (w kompanii zaopatrzenia) o ogólnym udźwigu - 360 ton. Jej ważnym zadaniem jest rozśrodkowanie około 50% zapasów w rejon zapasowy określony w dokumentach OWSGB.

Kompanie remontu lotnisk w liczbie 2-3 w korpusie OP przeznaczone są przede wszystkim do wykonywania remontu obiektów lotniskowych, które uległy uszkodzeniu w czasie ich eksploatacji oraz odtwarzania sprawności techniczno-użytkowej (gotowości

eksploatacyjnej) poprzez odbudowę (remont) tych z nich, które zostały uszkodzone w wyniku oddziaływania nieprzyjaciela. Ponadto krl mogą być wykorzystywane do realizacji przedsięwzięć wchodzących w zakres zabezpieczenia inżynieryjnego działań bojowych KOP. Należy do nich głównie rozbudowa inżynieryjna zasadniczych i zapasowych obiektów ugrupowania bojowego korpusu, tzn. rejonów ześrodkowania ZT, oddziałów i pododdziałów, budowa stanowisk dowodzenia oraz budowa i utrzymanie dróg manewru, dowozu i ewakuacji. Bardzo istotnym zadaniem krl może być również rozbudowa inżynieryjna obiektów lotniskowych, tzn. budowa na nich umocnień i ukryć ochronno-obronnych umożliwiających zorganizowanie rozbudowanej pod względem fortyfikacyjnym ochrony i obrony naziemnej. Zadania te krl może wykonywać samodzielnie całością lub częściami sił i środków oraz we współdziałaniu z wydzielonymi siłami i środkami pułku lotnictwa.

Ponieważ krl mobilizowana jest na bazie sił i środków pułku inżynieryjno-budowlanego (pułku budowlanego) zostanie przesunięta do rejonu ześrodkowania zwykle w pobliżu lotniska (węzła lotniskowego) bazowania pułku lotnictwa.

W czasie realizacji robót krl będzie wykorzystywać miejscowe zasoby materiałowe oraz zgromadzone na obiektach lotniskowych zapasy materiałów budowlano-lotniskowych w ilościach zabezpieczających wykonanie odbudowy około 4000-5000 m² sztucznej nawierzchni lotniskowej. Powinny one według założeń wystarczyć na okres pierwszych 2-3 dób działań bojowych.

Kompania dowozu mps mobilizowana zgodnie z dokumentacją OWSGB przeznaczona jest przede wszystkim do dowozu paliwa lotniczego ze składów gospodarki narodowej (ZGPN CPN) i składów mps na lotniska, położone często w znacznej odległości od źródeł zaopatrzenia. Najczęściej wykorzystywana będzie plutonami lub grupami. O jej jednorazowym udźwigu wynoszącym w okresie "W" - 480 ton decyduje następujące wyposażenie: - 24 cysterny po 4000 l;

- 12 cystern przyczep po 3000 l;

- 60 zbiorników po 4500 l;

a także uzupełniane na czas "W":

- 65 samochodów ciężarowych;

- 18 przyczep cystern;

- 3 warsztaty samochodowe;

- 5 przyczep transportowych;

- 2 przyczepy specjalne.

Pluton samochodów sanitarnych przeznaczony jest do przewozu i ewakuacji rannych i chorych z oddziałów i ZT korpusu do szpitali. Po zakończeniu mobilizacji pluton ten dysponuje 24 autobusami sanitarnymi. W każdym z nich znajduje się 29 miejsc (18 leżących i 11 stojących) co daje jednorazowe możliwości przewozu - 696 osób. Pluton działa drużynami zgodnie z decyzją szefa służby zdrowia korpusu.

Polowy warsztat lotniczy jest elementem służby inżynieryjno-lotniczej. Przeznaczony jest do okresowej obsługi statków powietrznych, remontów drobnych i awaryjnych sprzętu lotniczego oraz wymiany silników lotniczych. Czasami dodatkowym zadaniem może być legalizacja aparatury kontrolno-pomiarowej dla lotnictwa myśliwskiego OP. Roczna moc produkcyjna waha się w granicach 85.000-100.000 rbg.

Warsztat techniczny szczebla korpusnego przeznaczony jest do wykonywania remontów średnich stacji radiolokacyjnych, remontu planowanego i konserwacyjnego sprzętu łączności, remontu wynikowego (awarie, wypadki) pojazdów mechanicznych oraz legalizacji urządzeń pomiarowych. Z warsztatu wydzieli się dwa zespoły ruchomych warsztatów (ZRW 1,2), które zadania wykonują w rejonach największych strat i zniszczeń oraz stacjonarny (ZSW) pozostający w miejscu stałej dyslokacji.

Polowa stacja wytwarzania tlenu i azotu - przeznaczona jest do produkcji tlenu lotniczego oraz azotu ciekłego lub gazowego w ilości około 1600-1700 kg/dobę. Stacja AKZS-70 jest na 3 samochodach i przyczepie.

3.3. Praca logistycznych organów kierowania na stanowiskach dowodzenia

Kierowanie zabezpieczeniem logistycznym wojsk korpusu OP w okresie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej i działań bojowych odbywa się ze stanowisk dowodzenia korpusu: SD-1 i SD-2. Szef logistyki wraz z podległymi oficerami (wydzielony zespół kierowania zabezpieczeniem logistycznym) pracuje w centrum kierowania zabezpieczeniem logistycznym (CKZL), będącym jednym z elementów grupy dowodzenia stanowiska dowodzenia korpusu OP.

Poszczególne zespoły przewidywane do kierowania zabezpieczeniem logistycznym wojsk korpusu przystępują do pracy na właściwych stanowiskach dowodzenia już w okresie podwyższonej gotowości bojowej. Do podstawowych zadań zespołów będzie należało:

- kierowanie i nadzór nad przebiegiem zabezpieczenia logistycznego osiągania wyższych stanów gotowości bojowej i mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk korpusu;
- śledzenie przebiegu zabezpieczenia w toku działań bojowych oraz orientowanie się o stanie, możliwościach, zużyciu i stratach w oddziałach i ZT;
- meldowanie dowódcy korpusu o zmianach w sytuacji logistycznej oraz przedkładanie wniosków i propozycji w zakresie możliwości i warunków organizacji zabezpieczenia dalszych działań bojowych;
- kierowanie i nadzór nad całokształtem spraw związanych z zabezpieczeniem logistycznym manewru i rozśrodkowania jednostek;
- kierowanie procesem dowozu środków materiałowych i wykorzystaniem pododdziałów transportowych korpusu;
- ciągle orientowanie się o stanie i możliwościach bazy obsługowo-naprawczej korpusu oraz kierowanie jej działalnością;
- współdziałanie w zakresie zabezpieczenia logistycznego działań z innymi rodzajami wojsk, COZ, OW;
- bieżące informowanie i przedstawianie nadrzędnym organom zaopatrzenia wniosków i potrzeb wojsk korpusu w zakresie zabezpieczenia logistycznego;
- prowadzenie mapy roboczej i dokumentacji niezbędnej do bieżącego orientowania się oraz dokonywania oceny stanu, możliwości i potrzeb w zakresie zabezpieczenia logistycznego.

Zadaniem tych zespołów jest także bieżące utrzymywanie ścisłego kontaktu z grupą planowania działań bojowych i innymi zespołami stanowiska dowodzenia korpusu. Przygotowują one także projekty decyzji, zarządzeń i meldunków związanych z zabezpieczeniem logistycznym wojsk korpusu.

Zważywszy konieczność kierowania zabezpieczeniem logistycznym przy wykorzystaniu sieci łączności dowodzenia i pracy sztabu, należy się liczyć z określonymi trudnościami w kierowaniu tym zabezpieczeniem. Mogą mieć miejsce ograniczenia czasowe utrudniające w pewnym stopniu częsty i bezpośredni kontakt przez środki łączności z zainteresowanymi przedstawicielami służb, pododdziałów logistycznych.

Z uwagi na charakter zadań wykonywanych przez wojska korpusu OP, w pierwszej kolejności przekazywane będą decyzje i informacje o charakterze operacyjnym. W drugiej zaś kolejności

- decyzje i informacje logistyczne, co w pewnym stopniu opóźni czas ich doprowadzenia do wykonawców. W następstwie tego ulegnie skróceniu czas na wypracowanie stosownych do sytuacji bojowej propozycji logistycznych.

Kierowanie zabezpieczeniem logistycznym w toku działań bojowych odbywanie się zazwyczaj poprzez wydawanie przez szefa logistyki (lub w jego imieniu przez szefa wydziału organizacyjno-szkoleniowego) oraz szefów służb krótkich zarządzeń i poleceń przekazywanych natychmiast po podjęciu decyzji. Szefowie służb analizują napływające dane, dokonują wymiany informacji między sobą, podejmują niezbędne decyzje oraz stawiają zadania podległym służbom i jednostkom logistycznym.

3.4. Udział szefa logistyki korpusu OP w wypracowaniu decyzji dowódcy

Zakres udziału szefa logistyki KOP w przygotowaniu decyzji do działań bojowych zależy od stylu pracy dowódcy i jego sztabu, a przede wszystkim od przyjętej metody przygotowania, sytuacji taktycznej oraz treści otrzymanego zadania bojowego.

Jeżeli decyzja przygotowywana jest *metodą równoległego przygotowania* działań, szef logistyki na czas jej wypracowywania wzywany jest do pomieszczenia gdzie pracuje grupa planowania działań bojowych. Zapoznaje się tam z zadaniem bojowym, zamiarem i wytycznymi dowódcy w sprawie przygotowania propozycji do decyzji, a także z zakresem zabezpieczenia logistycznego ze szczebla nadrzędnego, zawartego najczęściej we wstępnym zarządzeniu lub rozkazie bojowym i zarządzeniu logistycznym.

W wytycznych dowódca zazwyczaj określa:

- w jakich etapach walki i gdzie skupić główny wysiłek zabezpieczenia logistycznego;
- wielkość i czas zgromadzenia środków materiałowych i technicznych środków bojowych oraz terminy osiągnięcia zdolności do działań pododdziałów (oddziałów) i urządzeń logistycznych.

W sytuacji krytycznej, szczególnie w wypadku ograniczonego czasu na przygotowanie działań bojowych, szef logistyki może brać bezpośredni udział w wypracowaniu zamiaru dowódcy. W takim przypadku może on otrzymać od dowódcy korpusu kilka pytań dotyczących między innymi:

- sposobu ugrupowania jednostek logistycznych;

- organizacji dowozu środków zaopatrzenia;
- prognozowanych strat sanitarnych oraz sposobu i zakresu realizacji pomocy medycznej rannym i chorym;
- sytuacji lotniskowej w rejonie obrony korpusu;
- prognozowanych strat w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym i ich wpływu na wykonanie zadania bojowego;
- zakresu wykorzystania infrastruktury terenowej, zasobów miejscowych oraz świadczeń osobistych i rzeczowych.

Odpowiedzi szefa logistyki na powyższe pytania będą miały bezpośredni wpływ na wypracowanie przez dowódcę decyzji do działań bojowych.

Przy dostatecznej ilości czasu na przygotowanie działań szef logistyki i jego sztab a także dowódca korpusu pracują *metodą kolejnego przygotowania*.

Po otrzymaniu zadań dotyczących działań bojowych dowódca korpusu lub szef sztabu zapoznaje z zadaniem zainteresowanych szefów rodzajów wojsk i służb, w tym również szefa logistyki oraz udziela wytycznych dotyczących przygotowania danych do podjęcia decyzji.

Szef logistyki przystępuje do *analizy zadania i kalkulacji czasu*. Analizując zadanie, rozpatruje czynniki mogące mieć wpływ na przebieg zabezpieczenia logistycznego. Do czynników tych należy zaliczyć:

- rodzaj i treść zadania bojowego;
- zamiar dowódcy;
- etapy realizacji zadania bojowego i wynikające z nich zadania zabezpieczenia logistycznego;
- działanie bojowe przeciwnika a w tym szczególnie możliwość bezpośredniego oddziaływania na jednostki i urządzenia logistyczne, skutki uderzeń i ich wpływ na funkcjonowanie zabezpieczenia logistycznego;
- zakres zabezpieczenia logistycznego ze szczebla nadrzędnego;
- zakres współdziałania wojskowo-cywilnego;
- zadania systemów logistycznych sąsiadów i możliwość współdziałania z nimi;
- aktualną sytuację logistyczną korpusu (oddziałów, ZT).

Po zakończeniu analizy zadania szef logistyki powinien dysponować informacjami o:

- ogólnych potrzebach zabezpieczenia logistycznego i wynikających z nich zadań dla systemu logistycznego;

- głównych przedsięwzięciach zabezpieczenia logistycznego w poszczególnych etapach walki;
- miejscu i czasie skupienia głównego wysiłku zabezpieczenia logistycznego;
- zakresie zabezpieczenia logistycznego realizowanego na rzecz korpusu przez szczebel nadrzędny;
- zakresie współdziałania z jednostkami administracji państwowej i gospodarki narodowej;
- organizacji obrony i ochrony jednostek i urządzeń logistycznych.

Wnioski z przeprowadzonej analizy są podstawą do ustalenia głównych zadań zabezpieczenia logistycznego w okresie organizacji jak i podczas działań bojowych, w tym zadań pilnych, które należy niezwłocznie przekazać do wykonawców w postaci *zarządzeń wstępnych*.

Ocenę sytuacji logistycznej szef logistyki przeprowadza w celu podjęcia decyzji w zakresie organizacji zabezpieczenia logistycznego. Polega ona na analizie stanu i możliwości jednostek i urządzeń logistycznych szczebla korpusnego, oddziałów i ZT wchodzących w skład korpusu, a także na określeniu niezbędnych przedsięwzięć oraz form i sposobów realizacji zaopatrywania, wsparcia lotniskowego, intendenckiego, zabezpieczenia komunikacyjnego, serwisu technicznego i pomocy medycznej.

Podczas oceny sytuacji logistycznej analizie poddaje się między innymi:

- charakter i możliwości oddziaływania nieprzyjaciela na elementy logistyczne;
- skład, możliwości i rozmieszczenie (ugrupowanie) pododdziałów logistycznych w odniesieniu do zamiaru wykorzystania wojsk KOP; rozmieszczenie składnic przełożonego, centralnych stacji przeładunkowych, warsztatów (zakładów) remontowych;
- stan i potrzeby w zakresie zaopatrzenia (potrzeby i limity zużycia podstawowych środków, priorytety w zaopatrywaniu, stan zapasów i źródła zaopatrzenia), w tym także potrzeby dowozu;
- potrzeby, możliwości i warunki realizacji serwisu technicznego poszczególnych służb (prognoza strat sprzętu i zużycia resursów, potrzeby remontowe, sposób ich realizacji, możliwości warsztatów korpusnych i przełożonego, możliwości wykorzystania terenowej bazy remontowej OC i terytorialnej (garnizonowej) bazy remontowej OW, zasad ewakuacji technicznej itp.);

- potrzeby i możliwości wsparcia lotniskowego (stan i liczba lotnisk oraz drogowych odcinków lotniskowych będących w dyspozycji korpusu; możliwości w zakresie odtwarzania ich gotowości eksploatacyjnej; zapasy podstawowych materiałów lotniskowych; możliwości wykorzystania do odbudowy lotnisk sił i środków OC itp.);

- zakres pomocy medycznej i sposób postępowania z rannymi i chorymi w oddziałach i ZT; sposób wykorzystania transportu sanitarnego i ogólnego przeznaczenia do ewakuacji;

- potrzeby i możliwości wsparcia intendenckiego stanów osobowych oddziałów i ZT korpusu (możliwości zakwaterowania w stałych miejscach dyslokacji oraz w warunkach polowych, zasady żywienia, kąpieli, zaopatrzenia mundurowego itp.);

- możliwości wykorzystania zasobów miejscowych i zdobyczy wojennej;

- sytuację w zakresie skażeń i zakażeń w rejonie obrony korpusu;

- wpływ warunków terenowych i atmosferycznych na organizację zabezpieczenia logistycznego wojsk KOP;

- warunki organizacji systemu logistycznego, a w tym szczególnie ukompletowanie jednostek logistycznych w sprzęt i stan osobowy, siły i środki wydzielone do likwidacji skutków uderzeń bmr oraz zakres obrony i ochrony jednostek i urządzeń logistycznych.

W toku prowadzonej oceny sytuacji logistycznej szef logistyki może wysłuchać krótkich meldunków i propozycji szefów służb i szefa wydziału organizacyjno-szkoleniowego, aby uzyskać od nich niezbędne dane do podjęcia decyzji.

Wszechstronna i wnikliwa ocena sytuacji logistycznej stanowi podstawę do podjęcia decyzji (opracowania propozycji) w zakresie zabezpieczenia logistycznego wojsk KOP w działaniach bojowych. Propozycje w tym zakresie przygotowuje się z reguły, na mapie roboczej szefa logistyki wraz z legendą.

Dowódca korpusu przy podejmowaniu decyzji, może wysłuchać meldunku - propozycji szefa logistyki do zabezpieczenia logistycznego. Treść tych propozycji może być bardzo różnorodna. Zależy to, przede wszystkim, od sytuacji i stopnia znajomości przez dowódcę korpusu sytuacji logistycznej. Szef logistyki może więc przedstawić pełną treść meldunku - propozycji lub wersję skróconą - według zagadnień określonych przez dowódcę korpusu. Może także zamiast meldunku udzielić jedynie odpowiedzi na pytania postawione przez dowódcę.

Propozycje szefa logistyki zaakceptowane przez dowódcę stają się częścią jego decyzji i stanowią podstawę do opracowania decyzji logistycznej. Po jej podjęciu szef logistyki stawia

podległym szefom służb, szefowi wydziału organizacyjno-szkoleniowego zadania dotyczące planowania zabezpieczenia logistycznego i doprowadzenia zadań do wykonawców.

Zabezpieczenie logistyczne planują: wydział organizacyjno-szkoleniowy - ogólnie, opracowując plan zabezpieczenia logistycznego oraz służby - szczegółowo opracowując specjalistyczne plany w swoim zakresie.

3.5. Dokumenty kierowania zabezpieczeniem logistycznym

Rozwój nowych środków walki, zwłaszcza rakiet i lotnictwa, a także środków rażenia, przede wszystkim broni jądrowej i inteligentnej znacznie skomplikował prowadzenie działań bojowych i ich logistyczne zabezpieczenie. Zwiększyła się wielokrotnie intensywność i dynamika działań, nastąpił znaczny wzrost zużycia ilościowego i asortymentowego zużywanych środków materiałowych. Te czynniki spowodowały, że w konsekwencji znacznie zwiększyła się ilość przekazywanych informacji ale jednocześnie znacznie został skrócony czas na organizację i realizację zabezpieczenia logistycznego działań bojowych wojsk korpusu OP. To z kolei spowodowało konieczność przetwarzania dużej ilości nie zawsze wiarygodnej informacji w bardzo krótkim czasie. Stąd też odpowiedzialność szefa logistyki za podjęte decyzje oraz kierowanie procesem zabezpieczenia logistycznego rośnie do rangi problemu, który należy rozwiązać.

W sytuacji wciąż wzrastających wymagań stawianych pododdziałom (oddziałom) logistycznym okazuje się nie tylko celowe ale i konieczne usprawnienie procesu dowodzenia. Jedną z dróg poprawy w tym zakresie jest udoskonalenie zarówno układu jak i treści dokumentów logistycznych.

Dokumenty logistyczne, należą do grupy *dokumentów bojowych* (rozkaz, zarządzenie logistyczne, plan zabezpieczenia logistycznego); *dokumentów sprawozdawczo-informacyjnych* (meldunek o sytuacji logistycznej) i *dokumentów pomocniczych* (tabele, wykazy, zestawienia, zapotrzebowania itp.).

Każdy dokument logistyczny powinien być opracowany w sposób zwięzły, jasny, wiarygodny, komunikatywny oraz w terminie przekazany wykonawcy. Dokumenty te wykonuje się w określonej liczbie egzemplarzy, niezbędnej w procesie kierowania zabezpieczeniem logistycznym. Każdy z nich powinien mieć określoną klauzulę tajności, numer egzemplarza, nazwę, podpisy i adnotacje o jego wykonaniu.

Dokumenty bojowe wysyłane do podwładnych, przełożonych oraz sztabów współdziałających powinny ponadto mieć: nazwę dokumentu danego rodzaju, nazwę adresata, rozdzielnik, termin wysłania i otrzymania dokumentu.

Na telegramach (telefonogramach, radiogramach) zamiast nazwy adresata podaje się kryptonim węzła łączności, na który powinien być przekazany telegram i symbol rozpoznawczy osoby funkcyjnej, do której jest adresowany.

Wszystkie egzemplarze rozkazu (zarządzenia) logistycznego zawierającego decyzję dowódcy korpusu OP podpisuje jego dowódca i szef sztabu. Poza tym odciska się na nich pieczęć herbową jednostki.

Przy wysyłaniu dokumentów bojowych, w których podpisany jest tylko pierwszy egzemplarz, wszystkie wysyłane egzemplarze uwierzytelnia szef odpowiedniego oddziału (zarządu, wydziału) lub oficer wykonujący dokument. Wszystkie poprawki powinny być uwierzytelnione przez osobę podpisującą.

3.5.1. Układ i treść planu zabezpieczenia logistycznego

Plan zabezpieczenia logistycznego jest zasadniczym dokumentem kierowania szefa logistyki KOP - zastępcy dowódcy korpusu. Jego część graficzna opracowywana jest na mapie w skali 1 : 200 000 (1 : 500.000). Opracowuje go sztab logistyki pod kierownictwem szefa logistyki. Plan ten obejmuje zagadnienia dotyczące organizacji logistyki, zaopatrywania, wsparcia lotniskowego, serwisu technicznego, pomocy medycznej, przedsięwzięć intendenckich i wchodzących w zakres wsparcia komunikacyjnego oraz organizacji dowodzenia i łączności.

Plan zabezpieczenia logistycznego opracowuje się na taki okres czasu na jaki planowane są działania bojowe korpusu OP. W toku działań bojowych plan jest korygowany i uaktualniany. Do części graficznej planu załączona jest legenda jako część opisowa.

a) część graficzna planu - mapa szefa logistyki.

Na mapie przedstawia się: informacje o nieprzyjacielu; linie rozgraniczenia między korpusami; ugrupowanie pododdziałów (oddziałów) logistycznych własnych, przełożonego i sąsiadów; rozmieszczenie składnic centralnych, MW, OW, KL oraz WLOP; wykorzystywane obiekty komunikacyjne (stacje załadowania i wyładowania); przebieg planowanych (przydzielonych) dróg samochodowych; sieć lotniskową korpusu; rozmieszczenie warsztatów remontowych, szpitali wojskowych i cywilnych przydzielonych korpusowi; źródła zaopatrzenia

oraz inne obiekty terenowej infrastruktury logistycznej przydzielone korpusowi; planowany manewr siłami i środkami logistycznymi - drogi marszu, rejony (lotniska) docelowe, czas gotowości do działań.

b) część opisowa planu - legenda.

Legenda do planu zabezpieczenia logistycznego ujmuje informacje niezbędne szefowi logistyki KOP w procesie kierowania, których nie można przedstawić w sposób graficzny. Są to:

- główne zadania zabezpieczenia logistycznego KOP;
- ogólny bilans środków zaopatrzenia masowego zużycia (kalkulacje);
- organizacja zaopatrywania, w tym plan dowozu środków materiałowych do jednostek;
- organizacja serwisu technicznego, pomocy medycznej i wsparcia lotniskowego;
- organizacja przedsięwzięć intendenckich;
- zabezpieczenie logistyczne manewru (rozśrodkowania) jednostek korpusu;
- organizacja dowodzenia i kierowania zabezpieczeniem logistycznym.

W części opisowej mogą być ujęte także inne zagadnienia dotyczące zabezpieczenia logistycznego wynikające z konkretnej sytuacji.

Plan podpisuje szef logistyki korpusu a zatwierdza dowódca korpusu.

Plan wykonywany jest w trzech jednakowych egzemplarzach, które mają ze sobą szef logistyki na stanowisku dowodzenia, wyznaczony oficer na zapasowym stanowisku dowodzenia oraz wyznaczony oficer II zmiany dowodzenia.

3.5.2. Układ i treść rozkazu (zarządzenia) logistycznego

Równoległe z planowaniem zabezpieczenia logistycznego wojsk korpusu OP przygotowuje się rozkaz lub zarządzenie logistyczne. Rozkaz (zarządzenie) jest zasadniczym dokumentem wykonawczym dla dowódców pododdziałów (oddziałów) logistycznych. W zależności od sytuacji operacyjnej i logistycznej jego treść może być zróżnicowana. W każdym jednak wypadku powinny być w nim podane:

- położenie wojsk nieprzyjaciela i główne kierunki zagrożenia jego działaniami;
- zadania wojsk korpusu OP;
- główne zadania zabezpieczenia logistycznego - kierunek głównego wysiłku;

- organizacja zaopatrywania w sprzęt i środki materiałowe (zaopatrywanie w sprzęt bojowy i zabezpieczający rakiety przeciwlotnicze, amunicję przeciwlotniczą i strzelecką, materiały do sprzętu raketowego i radiotechnicznego, zaopatrywanie w lotnicze środki bojowe i lotnicze środki materiałowe, sprzęt i materiały służby samochodowej, służby materiałów pędnych i smarów, sprzęt i materiały inżynieryjno - saperskie, służby zdrowia i służb intendenckich;

- organizacja użytkowania, ewakuacji i remontu sprzętu technicznego (zasady użytkowania - ograniczenia, zakazy, nakazy, limity, zasady ewakuacji technicznej, remontu sprzętu itp.);

Po słowie "ROZKAZUJĘ" ("ZARZĄDZAM"):

- organizacja zabezpieczenia manewru (rozśrodkowania) jednostek korpusu;
- organizacja pomocy medycznej;
- organizacja wsparcia intendenckiego;
- zadania w zakresie obrony i ochrony pododdziałów (oddziałów) logistycznych;
- terminy gotowości jednostek logistycznych;
- organizacja dowodzenia pododdziałami (oddziałami) logistycznymi i kierowania procesem zabezpieczenia logistycznego (miejsce szefa logistyki, jego zastępcy, formy i terminy składania meldunków i sprawozdań logistycznych).

Rozkaz logistyczny podpisują dowódca korpusu, szef sztabu i szef logistyki.

Zarządzenie logistyczne podpisuje tylko szef logistyki korpusu OP.

Do podległych jednostek sporządza się wyciągi z rozkazu lub zarządzenia w zakresie dotyczącym danego oddziału czy związku taktycznego. Dowódcy rodzajów wojsk korpusu i szefowie służb zapoznają się z rozkazem (zarządzeniem) logistycznym na SD (ZSD) korpusu. Plan zabezpieczenia logistycznego i rozkaz (zarządzenie) logistyczny na działania bojowe w początkowym okresie wojny opracowuje się w okresie pokoju. Z chwilą wprowadzenia WSGB lub nagłego wybuchu konfliktu zbrojnego dokumenty te uaktualnia się stosownie do zaistniałej sytuacji.

Po zakończeniu planowania i postawienia zadań wykonawcom, organa dowodzenia pododdziałami (oddziałami) logistycznymi korpusu nadzorują terminową realizację zadań oraz udzielają pomocy jednostkom logistycznym i pododdziałom (służbom) logistycznym oddziałów i ZT wchodzących w skład korpusu. Przy istotnych zmianach w sytuacji operacyjnej i logistycznej wcześniej opracowane plany koryguje się i dostosowuje do zaistniałych warunków.

Organa dowodzenia powinny organizować swoją pracę tak, aby większość czasu przeznaczonego na wykonanie poszczególnych przedsięwzięć pozostawić bezpośrednim wykonawcom.

3.5.3. Meldunek o sytuacji logistycznej

Ważnym elementem w procesie dowodzenia pododdziałami (oddziałami) logistycznymi i kierowania procesem zabezpieczenia logistycznego są meldunki i sprawozdania. Szef logistyki korpusu przedstawia szefowi logistyki szczebla nadrzędnego, z reguły, meldunki dobowe o zabezpieczeniu logistycznym działań bojowych korpusu.

W *meldunku dobowym* przygotowanym po uzyskaniu podobnych meldunków od podwładnych (są one zasadniczym źródłem informacji o przebiegu dostaw i usług w oddziałach, ZT a także o stanie i możliwościach wykonawczych pododdziałów logistycznych) należy podać:

- główne zadania realizowane przez pododdziały (oddziały) logistyczne w okresie minionej doby;
 - zmiany w dyslokacji służb, oddziałów, pododdziałów logistycznych KOP;
 - aktualny stan sieci lotniskowej;
 - stan podstawowego uzbrojenia i sprzętu wojskowego;
 - stan podstawowych środków bojowych i materiałowych;
 - stan osobowy w służbach, oddziałach i pododdziałach logistycznych;
 - aktualne możliwości służb, oddziałów i pododdziałów logistycznych (ewakuacyjno - remontowe, transportowe, medyczne ...);
 - ogólną ocenę stanu służb, oddziałów i pododdziałów logistycznych oraz możliwości dalszej realizacji zadań zabezpieczenia logistycznego działań;
 - prośby - potrzeby (dotyczące uzupełnienia stanów osobowych, wskazania źródeł zaopatrzenia, wzmocnienia pododdziałów remontowych, wykorzystania pododdziałów inżynieryjno-lotniskowych w procesie odbudowy lotniska, wykorzystania pododdziałów medycznych, określenia czasu wejścia kolumn zaopatrzeniowych na drogi, przeprawy itd.).
- Meldunek dobowy szef logistyki KOP po podpisaniu przesyła na CSD WLOP do szefa logistyki WLOP.

Meldunek doraźny (sytuacyjny) szef logistyki KOP przedstawia szefowi logistyki WLOP w określonych przez niego terminach oraz w zależności od sytuacji - na jego specjalne żądanie lub z własnej inicjatywy wynikającej z potrzeb. Może on być składany ustnie oraz (lub) przekazywany przez techniczne środki łączności. Meldunki te z reguły dotyczą sytuacji logistycznej zaistniałej po uderzeniach przeciwnika i poniesieniu znacznych strat, zmianie rejonów rozmieszczenia jednostek logistycznych itp.

W meldunku mogą być ujęte następujące problemy:

- zadania służb, oddziałów i pododdziałów logistycznych;
- zmiany w położeniu i możliwościach;
- zmiany w gotowości technicznej i eksploatacyjnej (sieci lotniskowej, stacjonarnych elementów infrastruktury itp.);
- wnioski dotyczące możliwości wykonania zadań zabezpieczenia logistycznego działań bojowych;
- propozycje realizacji: zabezpieczenia logistycznego manewru, wsparcia materiałowego, lotniskowego, techniczno-lotniskowego, serwisu technicznego, pomocy medycznej i wsparcia intendenckiego działań bojowych.

Jeśli meldunek ten jest przesyłany do przełożonego, podpisuje go szef logistyki KOP.

We współczesnych warunkach działań bojowych KOP szczególnego znaczenia nabiera czynnik czasu. Każde opóźnienie w podjęciu decyzji i postawieniu zadań na jej wykonanie wpływa ujemnie na proces zabezpieczenia logistycznego wojsk korpusu. Dlatego też w pracy organów dowodzenia i kierowania wymagana jest duża operatywność. Osiąga się ją poprzez stałe szkolenie oficerów służb logistycznych, sprawną organizację pracy oraz wykorzystanie wszystkich możliwych środków automatyzacji dowodzenia. Bardzo pomocne okazuje się także, co potwierdzają liczne przykłady, wykorzystanie w tym procesie programów na mikrokomputer. W celu przyspieszenia i usprawnienia opracowywania planów przekazywania rozkazów, zarządzeń i meldunków powinno się stosować dokumenty sformalizowane.

Wydrukowano w 45 egz.
Egz. nr 1-42 Bibl. Gł. DZN
Egz. nr 43-45 Kanc. Tajna
Wyk. ppłk Mastalerz M.
Druk G.K. dnia 14.04.94 r.
Druk AON nr pf-317/WW
Korekta autorska

